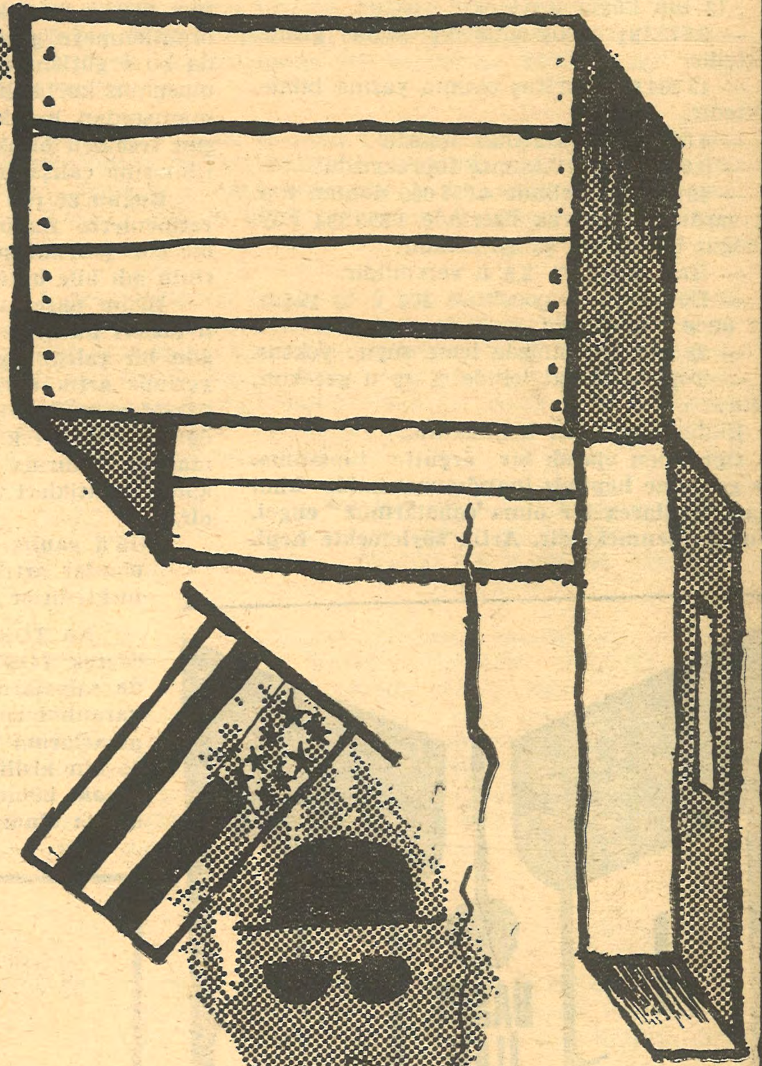
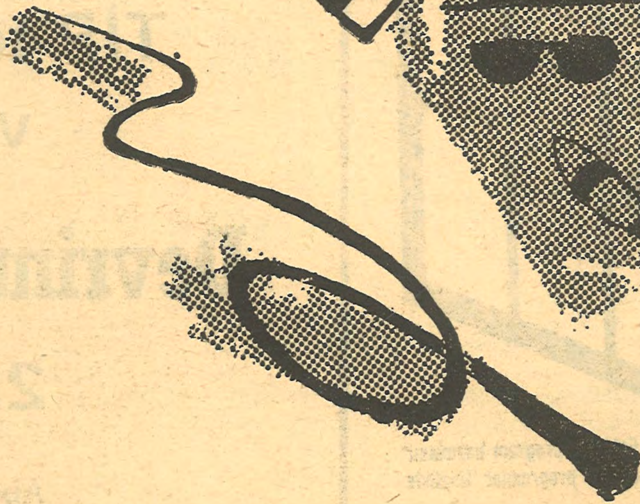
TÜRK SOLU

14 EKİM 1969
FİATI : 125 Krş.
YIL : 2 - SAYI :
100

demokrasi bu değildir

İÇ SAYFALARDA FKF KURULTAYI DEVRİMCİLERİN!

ezel

Adana TÖS şubesi öğretmenleri birliğe çağırıyor

Türkiye Öğretmenler Sendikası «TÖS» Adana Şubesi Başkanlığı öğretmenleri TÖS örgütü etrafında birliğe çağıran bir bildiri yayınlamıştır. Bildiride öğretmenin içinde bulunduğu koşullar rakkamlarla belirtilmiştir:

— 57000 öğretmen 500 liranın altında aylık almaktadır.

— Son 19 yıl içinde hayat pahalılığı % 484 artmıştır.

— 100.000 öğretmenin gördüğü zam sadece % 75 tir.

. 13 bin köyümüzde okul yoktur.

— 2.575.131 çocuğumuz hiç okula gitmemektedir.

— 13.284.824 yurttaş okuma yazma bilmemektedir.

— 4.000.000 yurttaşımız işsizdir

— 3.000.000 yurttaşımız topraksızdır.

— 491 ağanın elinde 4.056.000 dönüm toprak vardır. Bu toprak üzerinde 1.853.394 köylü boğaz tokluğuna çalışmaktadır.

— Halkımızın % 2,5 u veremlidir.

— Doğan 1000 çocuktan 400 ü 12 yaşından önce ölmektedir.

— 28 bin köyümüzde içme suyu yoktur.

— Toplam konut içinde % 49 u gecekondudur.

Bildiri şöyle son bulmaktadır:

Öğretmen olarak bir örgütte toplanmamız gereğine hepimiz inandığımız halde kimi çıkarı olanlarca bir olma çabalarımız engellenmek istenmektedir. Artık söylemekte hepimizin hiç bıkmıyacağı bir cümleyi bir daha tekrar edelim. Öğretmen bir bütündür.

Toplum önünde bir konudan veya bir olaydan dolayı adı geçen öğretmen «bir ilkokul öğretmeniydi bir ortaokul öğretmeniydi» diye değil «öğretmen» diye anılır.

Atatürk 1919 mayısında Anadolu'ya çıktığında, Anadolu'da her bölgenin kendini kurtarmak üzere ayrı ayrı cemiyetler kurduğunu görünce Hattımüdafaa yoktur, sathı müdafaa vardır» demiş bütün cemiyetleri birleştirerek tüm Türkiye'nin kurtarılmasını öngören bir örgütlenmeye gitmiş ve çok kısa bir zamanda bu örgütlenme yardımıyla yurdumuz ve ulusumuz kurtarılmıştır. Biz de Atatürk'ün bu inanışından hareket ederek kademe anlayışını tezelden bırakıp tüm öğretmenin kurtarılmasına çalışalım.

Bugün 80 nin üzerinde sendika kuran öğretmenleriz. Kaçının adını biliyoruz? Bugün bir kaç şehrimizin dışında TÖS hariç hiç birinin adı bile bilinmemektedir.

Bizim parçalanmamızı isteyenler, devamlı bizleri birbirine düşürme çabası içinde yoğun bir çalışma göstermektedirler. Bizim tek yerimiz artık dernekçilik de kalktığına göre TÖS'dür. TÖS artık yerine oturmuş ve Türk öğretmeninin tek güveneceği bir sendika olmuştur. Yıldırma taktikleri ve kademe sendikacılık taktikleri TÖS için bir problem değildir.

TÖS'ü yanlış tanıtma çabası içerisinde olanlar artık boşuna bir gayret göstermektedirler.

Ne TÖS'ün devrimciliğini kopye ederek TÖS'ü baltalamak isteyenler, ne de salyalarını akıtarak öğretmenleri karanlıkların gerisine itmeye çalışanlar amaçlarına erişemiyeceklerdir. Çünkü 65 bin kişilik örgüt artık parçalanmayacak, bölünmeyecek adı TÖS olan bir dünya olmuştur.

TÖS olarak birikim getirmeyen maaş artışlarının, halktan yana ve halk için halkla beraber olmayan eğitimin, bizleri karanlığın gerilerine götürmek özlemi içinde olan kukla zihniyetin karşısındayız. Mücadelemiz sonuna dek bu yolda olacaktır.

YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER,
YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ ve GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE.

Behzat Ay Milli Eğitim Bakanını protesto etti

Bilindiği gibi Behzat Ay, devrimci dergilere yazdığı yazılardan ötürü Millî Eğitim Bakanlığının hışmına uğruyarak müfettişlik görevi üzerinden alınıp Erzincana öğretmen olarak atanmıştı. Orada türlü baskılara göğüs gererek iki yıl çalıştı. İstanbul'a tayin sırası gelmişti. İlköğretim Genel Müdürü «Senin tayinın benim üstümde, hiç uğraşma, sen ayrı muameleye tâbisin» diyordu. Bunun üzerine Behzat Ay, geçen hafta, Millî Eğitim Bakanına aşağıdaki telgrafı çekerek durumu protesto etti:

«İki yıldan beri engizisyonvari işlemlere hedef olmaktayım. Türkiye'nin çalışma koşulları en güç bölgesi Siirt'te iki yıl başarılı ilköğretim müfettişliği görevi yaptıktan sonra tenzili rütbe cezası ile Erzincan'a ilkokul öğretmeni olarak atadınız. Erzincan'da da iki yıl çalıştıktan sonra karı-koca durumundan İstanbul il emrine ikokul öğretmeni olarak atanmamı diledim. Dileğim yerine getirilmek üzere iken tayin şubenizde bir kargaşalık oldu ve Genel Müdürün emriyle tayinimin imkânsız olduğunu bildirdiler!

Tayin yönetmeliğimizce karı-koca durumundan zamanla sınırlanmıyan ve öncelik verilen tayin işlemine beni dahil etmemeniz aşiret usulü bir yönetimin yürütüldüğü kanısını uyandırmaktadır.

Haksız tutum somut olarak ortadadır. Sol eğilimimiz söz konusu ise İkinci Dünya Savaşı yıllarında siz de sol eğilimli idiniz. Gerekirse açıklanacaktır.

Hakkımın gasbedilmiyerek yönetmelik gereğince karı-koca durumundan İstanbul ili emrine atanmamı diliyorum.»

başyazı ●

Biz gerçek demokratlarız

Demokrasicilik oyununa son verip gerçek demokrasiyi, toplumdaki bütün millî sınıf ve zümrelerin kendi öz siyasî örgütleriyle, tarihî gelişmemizi güçleriyle orantılı olarak etkiliyebilecekleri millî düzen kurulmadıkça bu hep böyle devam edecektir.

BU satırlar yazıldığı sırada seçim kampanyası devam etmektedir Türkiye seçmenleri henüz sandık başına gidip olaylarını atmamışlardır. Yani seçimin sonucu, kimin kazandığı kimin kaybettiği henüz bilinmemektedir!

Bilinmemektedir ama, bir bakıma pekâlâ biliniyor. Kâhin olmadığımız halde, hepimiz biliyoruz ki sandıktan çıkacak olan iktidar, tek parti iktidarı olsun, koalisyon olsun, emekçi halka karşı bir iktidar, emperyalizm - işbirlikçi sermaye - feodal mütegallibe üçlü ortaklığının çıkarlarının temsilcisi bir iktidar olacaktır. Türkiye'nin emperyalist sistem içinde, sömürülen, geri bir tarım ülkesi olarak varlığını sürdürmesinde çıkarı olan asalak sınıfların iktidarı olacaktır.

NASIL ki, kargadan kartal yumurtası çıkmazsa, Filipin demokrasisi şartlarında sandıktan devrimci iktidar çıkamaz. İkinci Dünya Savaşından muzaffer çıkan Anglo-Sakson'ların ve harp vurguncusu sermaye çevreleri ile feodal unsurların baskıları ile çok partili demokrasicilik oyununa başlıyalı beri bu hep böyle olmuştur.

1946 da eğer CHP, bugünkü demokrasiciliği ile hiç bağdaşmayan bazı «tedbirleri» almamış olsaydı, sağındaki DP bütün hazırlıksızlığına rağmen seçime girdiği illerin büyük çoğunluğunda seçimi kazanırdı. 1950 de aynı «tedbirler» alınamadı, gerici ve işbirlikçi Hürriyet-i İtilâf fırkasının, gerici ve işbirlikçi Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın gerici ve işbirlikçi geleneğinin sürdürücüsü DP, üstü örtülü bir anti-kemalist bir seçim kampanyası sonucunda, seçimi kazandı.

O gün-bugün, yapılan bütün seçimlerde Filipin demokrasiciliğinin seçim sandığından aynı gerici ve işbirlikçi sınıf ittifakının iktidarları çıkmaktadır. Bu iktidarların güttükleri politikada her bakımdan başarısız olmaları bu sonucu değiştirmemektedir. Onun için biz, kâhin olmadığımız halde, bu kez de seçimi aynı ittifakın politika alanındaki temsilcilerinin kazanacağını kesinlikle söyliyebiliyoruz.

İLHAN Selçuğun değişiyle «seçim sandığının devrimci gücüne inananlar», Filipin tipi demokrasicilik oyununun «solcu» aktörleri bir kez daha hayal kırıklığına uğrayacaklardır. Ve burjuva anlamıyla dahi demokrasi ile hiç bir ilişiği olmayan bu acaip düzen devam ettikçe, bu hep böyle olacaktır. Demokrasicilik oyununa son verip gerçek demokrasiyi, toplumdaki bütün millî sınıf ve zümrelerin kendi öz siyasî örgütleriyle tarihî gelişmemizi, güçleriyle orantılı olarak, etkiliyebilecekleri millî düzen kurulmadıkça bu hep böyle devam edecektir.

Bunun böyle olduğunu anlamak için biraz gerçekçilik yeter. Filipin demokrasiciliğine inanan «solcu» politikacılarımızın, buna inanmıyan devrimcileri «demokrasi düşmanlığıyla», «sözde devrimcilik» suçlamaları ve halka bu yolla düzen değişikliği, «alt yapı değişikliği» vadetmeleri, onların biraz olsun, bu gerçekçilikten nasipleri olmadıklarını gösterir. Bu gibi davranışların açıklaması, bunların ya basiretlerinin bağlanmış olmasıdır, ya da daha kötü bir şey. Biz lehlerinde bir hükümle, basiretlerinin bağlanmış olacağını, ileriyi göremez duruma düştüklerini söyliyeceğiz.

Basiretlerinin bağlandığı ve işin nereye varacağını düşünmeden konuştukları şundan bellidir ki, bu politikacılarımız bu şartlarda gözlerini kırpmadan toprak reformu vadetmektedirler köylüye... Hem de bu reformun önünde duran kocaman kanunî engelin hiç sözünü etmeden.

BUGÜN Türkiye'de toprak reformu yapmaya kalkacak olan bir iktidar, kanun gereğince, büyük toprak sahiplerinden aldığı toprağın **cari bedelini** 10 yıl içinde, ilki peşin olmak üzere, 10 eşit taksitle ödemek ve üstelik vade içinde faiz vermek zorundadır. «Allah'ın toprağını, üzerinde çalışan köylüye» vereceğinden söz eden bir Ecevit'in toprak reformunun önündeki bu kanunî engelin farkında olmaması imkânsızdır. Bu koca engeli dikenler, toprak reformunu önlemeye azimli, toprak ağaları olmuştur. Bu şartlarla bir toprak reformu yapıldığında, örneğin verimli Söke ovasında, 75 bin dönüm toprağı olduğu söylenen bir Fahri Tanman ağa'ya devlet hazinesinden 500 milyonun üstünde bir para ödenecektir.

Böyle bir toprak reformu yapmaya kalkacak olan bir iktidarı, toprak ağaları başlarının üstünde taşır. Çünkü «reform» ağaların gücünü büsbütün arttıracaktır. Ve zaten hiç bir iktidar, önünde böyle bir engel dururken, devleti iflâsa sürüklemeden, bir toprak reformunu gerçekleştiremez.

Toprak reformu konusunda samimi olan kimse, ilk önce bu engelin sözünü etmelidir. Onu ortadan kaldırmanın çarelerini aramalıdır. Kanunu köylünün lehine değiştirmek mi, yoksa **cari** bedeli düşürecek bir vergi sistemi kabul ederek mi.. Bu son derece önemli mesele üzerinde durmadan, bol kesеden toprak reformu vadetmek, en yumuşak deyimiyle samimiyetsizliktir, basiretsizliktir.

Bu günkü şartlar değişmeden seçim sandığından devrimci bir iktidarın çıkması ne ölçüde imkânsızsa, gerçek köklü bir toprak reformunu yapmak da o ölçüde imkânsızdır.

Evet, biz Filipin tipi demokrasicilik şartlarında «seçim sandığının devrimci gücüne inanmıyanlarız». Peki bu seçim müessesesine tüm karşıyız demek midir? Hayır. Başka koşullarda Türkiye'de millici güçlerin, yani şehir ve köy proleteryasının, şehir ve köy küçük burjuvazisinin ve hatta bir **ölçüde millî burjuvazinin kendi öz örgütleriyle politika alanında** yerlerini aldıkları ve Türkiye'nin tarihî gelişmesini, güçleri oranında, etkiledikleri **gerçek demokrasi** koşullarında «seçim sandığının devrimci gücüne» inanırız.

MİLLÎ sınıf ve zümrelerin toplumun gelişmesini güç**leriyle orantılı olarak** etkilemelerinden söz ediyoruz. Orantı bir matematik kavramdır, sayı meselesidir. Oy saymakla baş saymakla saptanır.

Onun için bizim seçim sistemini kaldırmaya azimli «demokrasi düşmanları» olduğumuzu söyleyenler günahımıza girmektedirler.

Her seçimde en gerici güçleri iktidara getiren Filipin demokrasicilik oyunundan yana olan, sahte demokrasiden yana olan **sahte demokrattır.**

İlerici millici güçlerin egemenliğini sağlıyan, gerçek demokrasiden yana olan gerçek demokrattır.
Biz gerçek demokratlarız.

TÜRK SOLU

Erdemir işçisinin mücadelesi bitmedi

Sina Çıladır
(Ereğli'den bildiriyor)

Ereğli Demir - Çelik işçilerinin haklı direnişi —şimdilik— emperyalizm ve işbirlikçi ittifakı tarafından kırıldı. İşbirlikçi çevreler, hemen her demokratik işçi mücadelesinde olduğu gibi, bu kez de sarı sendikacılığı karşı-kuvvet olarak kullandılar. Türk-İş'in yönetimini ellerinde bulunduran amerikancı sendikacılar, ustaca bir manevra ile Erdemir işçisinin haklarını işverene terkederek mücadele alanından kaçtılar.

Bütün bunlar, proleter devrimcileri için beklenmeyen şeyler değildir. Nitekim, işçi - sarı sendikacı çelişkisini, Erdemir'de toplu iş sözleşmesinin başladığı günler somut olarak şöyle dile getiriyorduk:

«...Toplu iş sözleşmesi protokolunun imzalanması için Metal-İş sendikası lokalinde yapılan toplantıdan önce, sendikaya gelen işçiler, sohbet sırasında, Halil Tunç'a, işçinin sınıf bilincine kavuşması ve sosyalizm konularındaki görüşlerini sormuşlardır. Tunç cevabında, (Batılı anlamda bir sosyalizme evet) dediklerini buyurmuş; sınıf şuuru konusundaki soruya da şu ilginç cevabı vermiştir: (İşçiler sınıf şuurundan önce meslek şuuruna erişmelidir) Tunç yine aynı toplantıda, «Biz sermaye düşmanı değiliz, işçinin hakkını yiyenlerin karşısındayız,» demiştir. Protokol imza töreninde, işveren adına sözleşme masasına oturacak olan ekibin başı ve Erdemir Kamu Münasebetleri Müdür yardımcısı Saim Mersinoğlu da, Tunç'un sözlerinin çoşkusuyla şunları söylemekten kendisini alamamıştır: «Türkiye, Seyfi Demirsoy ve Halil Tunç gibi işçi liderlerine sahip olduğu sürece bahtiyardır.» (TÜRK SOLU, 15 mayıs 1969, sayı: 78).

İşçilerin mücadele azmi

Erdemir işçileri iktisadi ve demokratik haklarını almak için başlattıkları mücadelelerinin mayıs'tan bu yana olan gelişiminde, gitgide pratik verilerle donanmışlar, birbirlerine kenetlenmişler ve proleter devrimcilerinin de desteği ile mücadelelerini devrimci bir ray üzerine oturtmuşlardır. İşçilerin mücadele içinde attıkları **İşçilerin Birliği** şiarı, bunun kanıtıdır. İşçilerin, emperyalist sömürü taktiklerine yönelen bu devrimci tavrı, işbirlikçi çevreleri telâş içinde bırakmıştır. Nitekim AP iktidarı duruma derhal vaziyet etmek gereğini duymuş; işçilerin grevlerini iki defa ertelemiştir. AP iktidarının kanatları altına sığınan işveren de, diğer taraftan çeşitli şekillerde işçinin direncini kırmak için harekete geçmiştir. İşçiler bütün bu yıldırma, kuvvetleri bölme taktıklerine karşı yiğitçe mücadele vermişlerdir.

Türk-İş yöneticileri, tabandan gelen bu direniş karşısında, rüzgâr önünde sürüklenen kuru yaprak örneği, bir süre, işçi isteklerini dile getirmek zorunda kalmışlardır. Bu durum AP iktidarının ikinci defa grevi erteleme kararını Danıştay durduruncaya kadar devam etmiştir. Grevin tekrar uygulanabilir hale gelmesiyle birlikte, Türk-İş yöneticileri sarı sendikacılığın somut bir örneğini vererek, işçi haklarını işverene peşkeş çekmekten başka hiçbir anlamı olmayan doğrultuda yürümüşler; işverene, uzlaşma için, beş gün mühlet vermişlerdir. Bu, temelde, işbirlikçi-sarı sendikacı ittifakının somut bir görünümüdür. Nitekim, proleter devrimcileri bu olguyu şöyle yorumlamışlardır:

«...**İşçiler, mahalli sendikacılar, oyuna gelmemek için, Türk-İş yöneticilerine karşı direnmelidirler. Danıştay yürütmeyi durdurduğu halde, grev yapma, işçi haklarını elde etmek için kanun uygun olduğu halde bir türlü grev kararı almamak ne demektir? İktidarla uzlaşarak binlerce işçinin satılması demektir.**» (TÜRK SOLU, 30 eylül 1969, sayı: 98).

İşçilerin haklarını almaktaki kararlılığı, Türk-İş yöneticilerini tekrar grev kararı almağa zorlamıştır. Erdemir'in yiğit işçileri, eşlerini ve çocuklarını da mücadele içine sokarak devrimci pratiğin somut örneklerini vermişlerdir. Şehre yığılan toplum polisi ve jandarma ile Devletin bu kuvvetlerini işçiye karşı kullanmak isteyen işverenin provokasyonları, işçilerin mücadele azmini kıramamıştır.

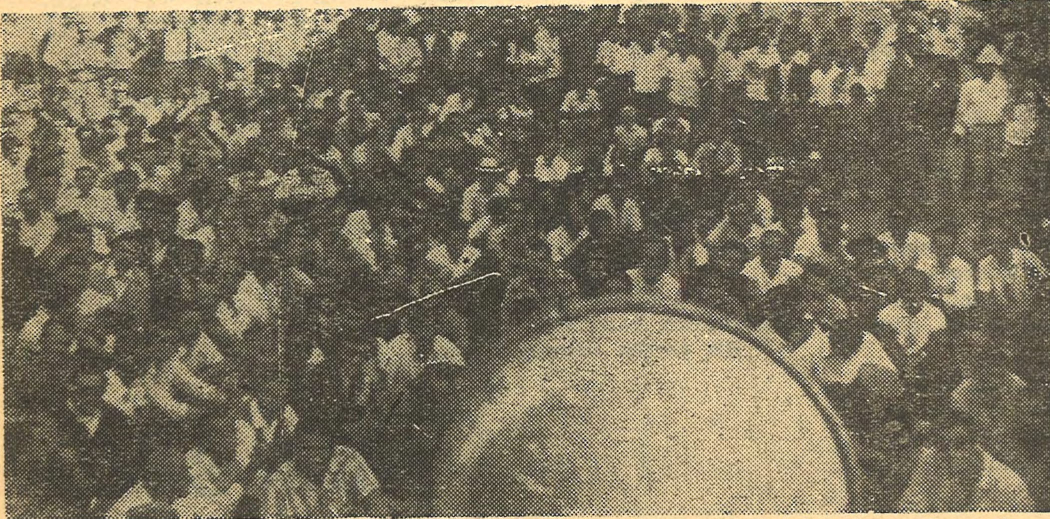
Bu arada, özellikle işbirlikçi basın, işverenin işaretiyle, Yüksek fırının donmak üzere olduğu tema'sını işlemeğe koyulmuştur. Mücadelenin niteliği, sanki işçilerin demokratik haklarını almak için direnişleri ile buna karşı çıkan işbirlikçiler arasındaki çelişki değilmiş gibi, mücadele, şairane haber ve yazılarla «Ayşe»nin ölüp ölmediği tartışmasına kaydırılmış; işçiler manevi baskı altına da alınmak istenmiştir. Halbuki işçiler, Yüksek fırının donmaması için ellerinden gelen çabayı çok önceleri göstermişdir.

Sanayi Bakanı Mehmet Turgut ile Halil Tunç ve işveren temsilcileri Ankara'da grevi kaldırmak için müsait bir ortam ararlarken 4600 işçi ve bunlara ilâve olarak 1000 işçi eşi, bilinçli mücadelenin en güzel örneklerini vermekteydi. İşverenin fabrikaya dışarıdan işçi sokacağı haberi alınmıştı. Binlerce işçi ve işçilerin eşleri, kum gibi kaynayan toplum polisi ve jandarmaya rağmen fabrikaya giden tüm yolları yerlere oturarak tıkamışlardı. Kadınların ve çocukların ellerinde şu pankartlar okunuyordu: «Patronun fabrikasını değil hakkımızı istiyoruz.» «Babamın hakkını verin, köle değiliz.» (Bir işçi çocuğunun elinde), «Bizi bölmek isteyenlere cevabımız hayır!» İşçilerin direncini kırmak için asker kullanılmak isteniyordu. Ama işçiler mücadelelerinin ta başından beri askerlere sadece sevgi gösterisinde bulunuyordu. Örneğin bir işçi şöyle bağırıyordu: «**Asker kardeşlerimiz biz haklıyız, haklıdan yana olun!**» «**İşçi Ordu omuz omuza.**» İşçinin bilinçli direnişi karşısında asker duraklıyor, daha sonra bir albay omuzlara alınıyordu. Ve albay işçiye şöyle diyordu: «Ordu daima kanunlardan yanadır, kanunların eksiksiz tatbikini ister. Elbetteki haklarınızı alacaksınız, buna kimse mani olamaz.»

6 eylül gecesi 4000'den fazla işçi ve 1000'e yakın işçi eşi ve çocuğu fabrika önünde toplanmıştı. Kadınlar fabrikaya bakan sırtlar üzerinde ateşler yakmışlar ayaz altında kararlı ve dimdik bekliyorlardı. Zaman zaman fabrikaya dışarıdan işçi sokulmak üzere olduğu haberi geliyor, fabrika önü karışıyordu. Gece yarısından sonra fabrika önüne tekrar çok sayıda asker sevkedilmişti. İşçiler ve işçi eşleri şu kararı almışlardı: Fabrikaya genel müdür bile giremez! Bu kararlı kitle, yiğit işçiler ve eşleri, sabaha kadar fabrika önünde beklediler.

Grevin kalktığı haberi sabah saat 07.30'da işçiye verildi. Binlerce işçi taş gibi bir sessizlik içinde kararı dinliyordu. Haberi getiren mahallî sendikacılara sorulan şuydu: «Anlaşmanın şartları nedir?» Şartları kimse bilmiyordu. Nihayet, Ankara'dan yola çıktığı belirtilen Halil Tunç'un beklenmesine karar verildi. İşbaşı yapması gereken 08-16 vardiyesi işçileri içeriye girmediler, girenler de saat 12'de tekrar dışarıya çıktı. Halil Tunç bekleniyordu.

Halil Tunç saat 13.45'de grev alanına geldi. Üç-beş kelimeyle «hakların alındığını» söyledi. «Sözleşmenin muhtevasını yanımda getirmedim, onun için şimdi sizlere kesin birşey söyliyemiyeceğim, ama müsterih olun. Bu arada Başbakanımız Süleyman Demirel'e ve Sanayi Bakanımız Mehmet Turgut'a huzurunuzda teşekkür ederim.» dedi. Ve alelacele sendika binasına gitti. İşçiler kendisini orada da sıkıştırmağa başlayınca, «Çok uykum var, hemen Ankara'ya dönmem lâzım» diyerek Ereğli'den sür'atle uzaklaştı.

Erdemir İşçisi çıkarlarının nerede olduğunu ayırd edebilecek güce ulaşmıştır.

Durum bu satırların yazıldığı gün (9 ekim) budur. İşçiler Ankara'ya giden mahallî sendikacıların dönmelerini beklemektedir. Sözleşmeyi gözden geçirecek ve kararını ondan sonra verecektir. İşçilerin, sözleşmenin başından beri üzerinde durdukları husus, **işçiler birliği** ilkesinin iz bırakmadan gerçekleşmesidir. Emperyalist sömürü taktiklerinin yokedilmesidir. Erdemir işçisi halen patlamaya hazır bir barut fıçısına benzemektedir.

İranlı gençlerden büyükelçi rahatsız oluyor

Amerikan emperyalizminin maşalığını yapan İran Şahı'nın bir numaralı adamı olduğunu ilân eden (!) İran'ın yeni Ankara büyükelçisi **Şilâti** Iran'lı öğrenciler tarafından protesto edildi.

Büyükelçi Şilâti, Türkiye'deki İranlılarla, İran'lı talebeleri tanımak için geçtiğimiz hafta içinde Konsoloslukta bir çay tertip etmiştir. Toplantıya devrimci İranlı öğrenciler büyük bir kalabalık halinde gitmişlerdir.

Toplantı başladıktan sonra Şilâti, uzun bir konuşma yapmış ve kendisinin Şahın bir numaralı adamı olduğunu söylemiştir. Daha sonra Şahın yazmış olduğu ve İran'daki toprak reformunu da ihtiva eden «**BEYAZ İNKILÂP**»tan bölümler okuyan Şilâti «**Sosyalist ülkeler Beyaz İnkilâp'ı okumakta ve orada yazanları tatbik etmek istemektedirler. Fakat bunu başaramamaktadırlar, çünkü bu çok zor bir iştir (!)**» demiştir.

Şilâti, daha sonra faşist İran yönetiminin propagandasını yapmış ve İran'ın bugün içinde bulunduğu durumu övmüştür. İran'lı devrimci talebeler bu uzun konuşmayı sabırla dinlemişler ve konuşmanın sonunda büyükelçiye sorular sormağa başlamışlardır.

«İran halkı sömürülmekteyken, ve yoksulluk içinde bulunurken hangi nedenle böyle çaylara para harcanabilmektedir? İran gizli emniyetine (SAVAK) ve ordu teşkilâtındaki lere hangi hakla büyük masraflar karşılığında ev yapılmaktadır?» sorusuna karşılık büyükelçinin cevabı susmak ve suale savsaklayıcı bir cevap vermek olmuştur.

İranlı öğrenciler bundan sonra «**Bilindiği gibi İranlı talebelere baskı yapılmakta ve onlar, halktan gizli mahkemelerde yargılanmaktadırlar. Bunun en son örneği İran'da 20 kişinin tutuklanması ve gizli olarak yargılanarak hüküm giymeleri olmuştur. Suç gerekçesi olan sol fikirleri yaymaya örnek olarak ta evlerinde bulunan Albert Camus ve J. P. Sartre'ın kitapları olmuştur (!). Bu şekildeki bir suçlama İran Anayasasının hangi maddesine göre yapılmaktadır?**» sorusunu sormuşlardır.

Büyük elçi alay eder bir tutum içerisinde gençlere «**galiba sizler hukuk öğrencilerisiniz**» demiş ve işi demagojiye getirip gençlere Lâtince cümleler okumağa başlamıştır. Öğrenciler sorularına cevap vermesini isteyince de büyükelçi, anayasada sol fikirlere sahip olanlar cezalandırılır diye bir madde olduğunu söylemiş, fakat bu maddenin hangi madde olduğunu gençler sorunca buna bir karşılık verememiştir.

İranlı öğrenciler bu durum karşısında toplantıya katılmayı gereksiz bulmuşlar ve salonu terk etmişlerdirler. Gençler soracakları sorulardan önemli bir kısmını sormamışlar ve hazırladıkları dört sahifelik bir bildiriyi vermemişlerdir.

İşbirlikçiler gecekonducuları da rahat bırakmıyor

Son yıllarda Doğu Anadolu'da ağa baskılarına dayanamayan, tefecilerin zulmünden kurtulmak isteyen Erzurum'lu ve Sivas'lı halkla birlikte depremden evleri yıkılan Varto'lular İstanbul'a göçüp konut sorunlarını gecekondular yaparak halletmeğe çalışmışlardır. Kendilerine yer olarak Musevi mezarlığı üzerindeki arazi gösterilmiş ve kendilerinden 1000 ile 2000 lira arasında para alınmıştır. Gecekonducululardan bu haracı bizzat polis almaktadır. Gecekondu yapmak isteyenler Halıcıoğlu karakolunda polis arabasında çalışmakta olan polis memuru Şükrü'ye bu parayı vermektedir. Hatta ora sakinleri arasıda bu polis memuru Aracı Şükrü adı ile maruftur.

Beşikteki bebeler hakkın alacak...

Yarın çocukların olacak.

Olaylara sebep, Musevi mezarlığının bahane edilmesi ve buradan yol geçeceği gerekçesiyle polisin gecekonduları yıkmak istemesi olmuştur. Bunun üzerine bütün partileri dolaşan Örnektepe'liler dertlerine hiç bir partinin derman bulamadığını görünce 7 ekim gecesi saat 2 de İstanbul Teknik Üniversitesi Öğrenci Birliğine müracaat etmişlerdir. Vaktin geç olması sebebiyle ertesi gün olay yerine giden devrimci gençleri burada polis karşılamıştır. Gecekondularının yıkılmalarına engel olmak isteyen halka devrimci gençler de yardım etmişler ve faşist polis saldırısına karşı gecekonducularla birlik olmuşlardır. Kadınların çocukların da katıldıkları kavgada polis, taşların ve sopaların karşısında gerilemek zorunda kalmıştır. Proleterlerin ve gençlerin bu gücü karşısında polis bir an şaşkınlık geçirmiş ve hemen ardında silâh kullanmağa başlamışlardır. 30-40 el silâh atan polis en sonunda yenilgiyi kabul etmiş ve arabalarına binip gitmiştir. Hemen ardından olay yerine 10 araba toplum polisi gelmiş ve evleri yıktırmıştır.

8 ekim çarşamba günü Teknik Üniversitede misafir edilen gecekondu halkı aynı gün yine devrimci gençlikle omuz omuza Sirkeci'den Vilâyet'in önüne kadar yürüyerek olayı protesto etmişlerdir. Örnektepe halkının ellerindeki pankartlarda şunlar dikkati çekmıştır. «Polis vazifen yuva yıkmak mı», «apartmanda sefa, gecekonduda cefa», «kaatil polis bize de kurşun sıktı».

«Kirvem hallarım aynı böyle yaz»

TİP'in Taksim mitingi oportünizmin ihanet belgesidir

TİP 4 ekimde devrimci birikimin en yüksek olduğu İstanbul'da, Taksim alanında bir miting düzenledi. Bu miting, «Türkiye'nin yarım yüzyıllık kısmını içinde barındıran» (1) TİP'nin oportünist yöneticiler elinde nereden nereye getirildiğinin açık bir kanıtıydı.

Oportünizm, artık kitleler üzerindeki etkisini iyiden iyiye kaybetmiştir. Devrimci gençlik hareketleri, demokratik köylü hareketleri ve işçi sınıfımızın ekonomik ve demokratik mücadeleleri oportünizmin dışında, oportünizme rağmen gelişip güçlenmektedir. Oportünizm, kitle hareketlerindeki bozguncu rolünü artık eskisi gibi oynayamamaktadır. Yarım yüzyıllık birikime ve 27 Mayıs Anayasasının getirdiği sınırlı özgürlükler ortamının sağladığı hızlı uyanışa kanarak, kitleler üzerinde kurduğu hakimiyet, artık parçalanmıştır. 1965 seçimlerinde dolup taşan Taksim alanına bu gün ancak dört bin kişi gelmiştir. Artık kitle hareketlerine damgasını vuranlar proleter sosyalistlerdir.

Oportünizm hızla gerilemekte, yıkılmaktadır. «Ve ergeç bu yıkıntıların arasından proleteryanın devrimci örgütü bir güneş gibi parlayacaktır.» (2) Ancak, unutulmamalıdır ki «oportünizm, yenilgiye uğradıkça biçim değiştirmekte, ama özünde hiçbir değişikliğe uğramamaktadır. Oportünizm dünya kapitalizmi yaşadığı sürece yaşıyacaktır. Çünkü oportünizm, dünya kapitalizminin giderek emperyalizmin dünya sosyalist hareketi içindeki uzantısıdır. Ancak oportünizmi, etkisiz ve güçsüz bırakmak mümkündür... Her çekilişin çözülmesinden sonra oportünizm, daha yukarı bir seviyede, başka bir biçimde gözükmektedir. (3) Bu nedenle, oportünizmle mücadelemizi gevşetmemeliyiz. Her biçim değiştirmesinde, her yeni başkaldırışında, amansız oklarımızla yere sermeliyiz onu.

Bizim, oportünizme karşı tutumumuzla, TİP'ne karşı tutumumuz farklıdır. Bu noktada oportünistler, proleter devrimcilerini örgüt düşmanı göstererek, meselenin içyüzünü bilmeyenlerin gözünde, puan kazanmak isterler.

«Biz hiç bir zaman TİP'in başında şu anda çöreklenmiş bulunan Aybar kliğini, ya da onunla suç ortaklığı ve kader birliği durumunda bulunan sahte Aren muhalefetini TİP gövdesiyle özdeş saymadık ve oportünistlerin bu partide er-geç etkisiz duruma getirilerek parti yönetiminin partinin asıl sahipleri olan gerçek sosyalistlerin eline geçeceği ve böylelikle TİP'in adına lâyık bir sosyalist örgüt olma yolunda ilerlemeler kaydedeceği umudunu yitirmediğimizi açıkça belirttik» (4). TİP'i örgüt olarak desteklerken «partinin başına çöreklenmiş oportünistlere, revizyonistlere, işçi sınıfından kopuk sendikacılara, toprak ağalarına, proleteryanın devrimci ideolojisine yabancı küçük burjuva aydınlarına karşı, amansız bir mücadele» (5) açmayı da kaçınılmaz görevimiz saydık.

Taksim mitingi konuşmalarını aktarırken de görüleceği gibi oportünizmle proleter sosyalizmi çelişmesi başlıca şu noktalarda kendini göstermektedir. (Geniş bilgi için, Aydınlık, cilt 1, sayı 2 sayfa 93)

a) Sosyalizmin bilimi konusunda ideolojik çatışma,
b) Devrimci strateji konusunda
c) Örgütlenme ve eylem alanında,
d) Uluslararası meselelerde,
e) Türkiye'de demokratik mücadele karşısındaki tutum.

a) Oportünizm sosyalizmin bilimini reddetmekte onu eskimiş, «doğmatik, köhnemiş» saymakta; partide, işçi sınıfının devrimci ideolojisi yerine fukaralık edebiyatı şeklinde tezahür eden küçük burjuva görüşlerini hakim kılmaya çalışmaktadır.

b) «Sosyalist unsurlar, Türkiye ve dünya şartlarını tahlil ederek yarı - bağımlı, yarı - feodal ülkelerin önündeki devrimci adımın anti - feodal, anti - emperyalist devrim (millî demokratik devrim) olduğu gerçeğinden hareket ederek, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı bütün millî sınıfların güçbirliğini gerçekleştirme ödevinin, bütün ilerlemelerin mirasçısı olan sosyalistlere düştüğünü belirtmişlerdir.

«Küçük burjuva kanat, önümüzdeki devrimi, sosyalist devrim olarak göstermeye çalışmış. Sosyalizmi bütün halk sınıflarının birlikte kuracağını ileri sürmüştür. Bu iddiaya göre, Sosyalizm, büyük sermayenin, dış ticaretin, bankacılığın devletleştirildiği, bunun yanısıra toprakta ve diğer alanlarda Küçük mülkiyetin hâkim olduğu bir düzendir. Bu teori (!) TIP içindeki bir kısım küçük burjuva unsurların sınıf çıkarları ve düşünce yapılarına uygun düşmektedir. TİP içindeki Küçük burjuva kesimin millî demokrasiyi, sosyalizm olarak göstermesinin sebepleri üzerinde durulmalıdır. Ilerici Küçük burjuva oylarını CHP ile paylaşma mücadelesine giren oportünist küçük burjuva kliği, emperyalizmle mücadeleyi bir kenara bırakıp gene kendisi gibi reformcu bir küçük burjuva partisi olan CHP ile sun'i ayrılıklar yaratmaya çalışmaktadır. Bu durum, emekçi yığınlarını bilinçlendirme ve örgütleme yerine, siyasî hedef olarak oy kazanmayı ve tek mücadele yolu olarak parlamentarizmi gören anlayışın sonucudur.

«TİP yönetici kliğinin geliştirdiği «Sosyalizmi halk kurar» ve «sosyalizm halk iktidarıdır» tezleri de, bu kliğin küçük burjuva özelliğinden ileri gelmektedir. Sosyalizmi işçi sınıfının değil de yığınların ideolojisi olarak anlıyan bu görüşün temelinde, yukarda işaret ettiğimiz gibi sosyalizmle millî demokrasinin karıştırılması yatmaktadır. Bir yandan Türkiye'nin şartları ilkönce emperyalizmin ve feodalitenin tasviyesini gerektirmekte, öte yandan küçük burjuvazinin lâfta keskin gözükme eğilimi, bu hedefe sosyalizm adını vermektedir. Bunun diğer bir anlamı da küçük burjuvazinin, proleter sosyalizmi karşısında duyduğu tedirginliktir; küçük burjuva mülkiyetinin de tasfiye olduğu düzene karşı itirazıdır. Sınıf menfaati gereği, sosyalist mülkiyet düzenine karşı olan küçük burjuvazi, sosyalizm diye küçük burjuva mülkiyetini yutturmaya çalışmaktadır.» (6)

c) Oportünizm Sosyalizmin bilimini reddettiği için doğal olarak, Sosyalist örgütlenmeyi de reddetmektedir. Sosyalist partiyi «emekçi halkın partisi» olarak göstermekte, «çatışma - örgütlenme - çatışma» diyalektik ilişkisini anlıyamamakta, devrimci örgütlenmeyi ve aktif mücadeleyi bir kenara bırakarak, eylemde küçük burjuva pasifizmini benimsemektedir.

d) «TİP'in küçük burjuva yöneticileri, bütün dünyada emperyalizmle sosyalist ve millî kurtuluşçu güçler arasındaki çatışmalarda emperyalizmin safında yer tutmakta»; İçeride, millici güçlerin ittifakını parçaladıkları gibi, devrimci güçlerin beynelmilel ittifakına da ihanet etmektedirler.

e) Yine TİP yönetici kliği, «küçük burjuva reformculuğunu aşan Sosyalist düşünce ve davranışları hâkim sınıflara ihbar etmek, kendi solundaki unsurları gayri - meşrû göstermek yolunu tutarak, demokratik mücadeleye karşı» emperyalizmin saflarında yer almıştır.

■

Şimdi Taksim mitingini ele alarak bu söylediklerimizin somut örneklerini verelim. Önce pankartlara yazılmış sloganları gözden geçirelim:

«ZENGİNİN DÜZENİ KAPİTALİZME/ HAYIR/ EMEKÇİNİN DÜZENİ SOSYALİZME/ EVET» Görüldüğü gibi oportünizm, sınıfları, bilimsel sosyalizmin tanımladığı gibi almamaktadır. Türkiye'de «Zenginler» ve «emekçiler» vardır. Halen Türkiyedeki düzen «kapitalizmdir ve zenginin düzenidir. Onun yerine kurulacak olan, düzen «emekçilerin düzeni» sosyalizmdir.

«BU DÜZENİ YIKMAYA/ SOSYALİZMİ KURMAYA GELİYORUZ.» Kim geliyor? **«EMEKÇİLER GELİYOR»** Nereye? **«EMEKÇİLER MECLİSE»**, **«İŞÇİ - KÖYLÜ MECLİSE»** Nasıl? **«KÖYLÜYE TOPRAK/ HERKESE İŞ»**, **«İKİLİ ANLAŞMALARA SON»**, **HALKTAN YANA EĞİTİM»**, **«DIŞ TİCARET DEVLET ELİYLE»**, **«AĞIR SANAYİ»**, **«ANAYASANIN UYGULANMASI...»** **«AMERİKA DEFOL»** Peki bu düzenin adı nedir? Cevap pankartta yine: **«SOSYALİZM»**

Yukarıdakilere aykırı düşen bir slogan daha var: **«FABRİKA İŞÇİNİN/ TOPRAK KÖYLÜNÜN/ SOSYALİST TÜRKİYE»** Bu da Aren muhalefet (!) inin sloganı. Aren kliğine göre de Sosyalizm böyle. Bu da «Sosyalizmin yeni bir çeşidi olmalı. Çünkü sosyalist düzende «Fabrika» işçinin değil, devletin'dir. Devlet ise «burjuvazinin direnişini kırmak için...» işçi sınıfının elinde «devrimci ve geçici» bir silâhtır. (7)

Toprağa gelince; o da yine ya proleteryanın devrimci devletinindir, ya da ileri kooperatif düzenleri içinde örgütlenen köylülerin ORTAK mülküdür, ama her iki halde de «Toprak köylünün» değildir.

«Geliyoruz, geleceğiz yakındır» «Halimiz böyle nolacak? Kısa çöp uzundan hakkın alacak/....» çeşidinden popülist sloganlar üzerinde durmayı gereksiz buluyoruz.

■

Konuşmacıların söyledikleri, pankartların ifade ettiğinden farklı değildi. Ilk konuşan sendikacı Kemal Türkler oldu. TİP ne

hazineden para verilmediğinden, bildirilerinin basılmadığından, gazetelerde toplantı ilânlarının yayınlanmadığından sözettikten sonra, öteki partilerle TİP'i kıyasladı. **«Diğer bütün partiler iktidarda boylarını gösterdiler. Yalnız TİP iktidara gelmedi»** dedi. Bu ifadenin varacağı yer «Bir kere de onu seçin» olabilirdi. Diğer partilerin hepsi aynı kökten çıkma, aynı ağacın dolları» diyerek; Türkiyedeki siyasî partilerin sınıf temellerini görmeyen, dostunu düşmanından ayırmayan bilimdışı, oportünizme has o görüşü bir kere daha belirtti. «TİP'in 1. 2. 3. sıra listelerinde EMEKÇİLER var, bizim listemize girenler EMEKÇİ sınıfların, YOKSUL HALK'ın adaylarıdır» (8) diye devam etti ve «Istanbul SEÇMENLERİNE büyük görevler düşüyor» diyerek bitirdi konuşmasını.

Türkler'den sonra işçi olduğu söylenen Recep Alkan konuştu. Bizler oportünizmin hakimiyeti altında bulunan, fakat samimî olan kişilerle, bilinçli oportünistleri aynı sepete koymayız. Bu gibilerin mücadele içinde ve devrimci teoriyle yüzyüze geldikçe doğru çizgide yerlerini alacağını dikkate alırız. Fakat «darılmasınlar, gücenmesinler» diye de onlara dalkavukluk yapmayız. Devrimci teoriyi ve onun somut şartlara uygulanması demek olan doğru stratejiyi ve taktikleri taviz vermeden savunuruz. Recep Alkan'a karşıda tavrımız bu olacaktır.

Recep Alkan, «Sömürücü sınıflar, AP iktidarı bizlerin cahilliğinden yararlanıyor» diyerek bir gerçeği ifade etti. Bir zamanlar kendisinin de cahil olduğunu, «Maden - İş Sendikasına girdikten sonra hanyayı konyayı anladığını» söylediyse de, «yarın, emekçi halkımızın OYLARIYLA meclise bizler dolacağız» «seçim günü OYUMUZU kendi partimize verdik mi bitecek bu sömürü, rüşvet, ihtikâr, vurgun, soygun, vergi kaçakçılığı, işçiyi ESİR gibi çalıştırmalar... Bunu OYLARINIZ gerçekleştirecek.»

«TİP'e OYUMUZU verelim, kendimiz iktidara gelelim» «Meclise işçileri, köylüleri, zanaatkârları, hizmetlileri göndereceğiz» diyerek, ve böylece «Bağımsız, Sosyalist Türkiye» yi kuracağını sanarak, «hanyayı konyayı» pek anlamadığını, Maden - İş Sendikasının ona bu imkânı vermediğini ortaya koydu.

Üçüncü konuşmacı Yaşar Kemal'di. Önce Türkiye halkının % 75 inin okumasız olduğunu, % 25 inin yeraltında yaşadığını, toprak dağılımı adaletsizliğini, doğu'da toprak üstündeki insanların alınıp satıldığını söyleyerek, emperyalizmin boyunduruğundaki ülkelere özgü olan yarı - feodal yapıyı ortaya koydu. Fakat Yaşar Kemal'e göre Türkiye'nin yapısı ne olursa olsun verilmesi gereken mücadele «Sosyalizm» di. «20. yüzyılın düzeni sosyalizmdir. SOSYALİZMİ de yalnız ve yalnız HALK kurar» diyordu. «Sosyalizme inananlar varsa HALK'ı kendi bayrakları altına çağırmasınlar. Zaten götüremezler» diyerek proleter sosyalistlerinin neyi savunduklarını zerrece anlamadığını ortaya koydu. «Bir bölüğe inanmaktan önce, halka inanacağız. Bir aydın bölüğüne... Bir Bürokrat bölüğüne...» sözü yine proleter sosyalistlerini hedef alıyordu. Esasta doğru olan bu sözler, bir popülistin ağzında yanlış bir anlam kazanıyordu. Evet halka inanacağız ama, onun kuyrukçuluğunu yapmıyacağız. «Soyut bir halk hayranlığına ve halk dramatizmine» kapılmıyacağız. «Bilimsel sosyalizm halk sınıflarının, millî demokratik aşamada, kitle olarak gücüne güvenir ve tarih tekerleğini ileriye döndürecekleri olgusunu gözeterek onlara inanır. Halk dalkavukluğu yaparak popülizmin düştüğü halk kuyrukçuluğuna düşmez. Halkın devrimci olan ve geri olan yönlerini değerlendirir.» (9) Sonra, «HALK» ın ne olduğu belli değildi Yaşar Kemal'in konuşmasında. Hangi sınıf ve tabakalardan oluşuyordu? Hangi sınıf ve tabakalar halk kavramına dahil değildi? Tarih içinde değişiyormuydu?

Bugünün Türkiyesinde HALK «emperyalizm ve yerli ortakları işbirlikçi burjuvazi ve feodalite dışında kalan bütün millî sınıflardır ve Millî Demokratik devriminin güçlerini meydana getirmektedirler.» (10) Yarın «Sosyalist Türkiye'» yi kurarken HALK, proletarya ve onun müttefikleri yoksul ve küçük köylüler olacaktır.

Yaşar Kemal Türiye'deki partileri'de şöyle değerlendirdi:

«Türkiye'de yedi parti vardır. Bunlar Türk halkının, Türkiye'nin üstüne çullanmış yedi başlı ejderhadır. Ejderha'nın en büyük başı CHP dir... O her boyaya girer. Girmeyeceği boya yoktur. O Osmanlının devamıdır. Bürokrasinin devamıdır. CHP nin temeli bu memleketi yıllarca inletmiş bürokrasiye dayanır. Bütün zulümlerin anası odur. AP nin anası odur.» «Bir tek muhalefet partisi vardır Türkiye'de o da TİP'tir» diyordu. Bu konuda proleter sosyalistleri görüşlerini defalarca açıkladıkları için yeniden üzerinde durmayı gereksiz buluyoruz. (Geniş bilgi için bak: **«Düzeninin Yabancılaşması Üzerine, Osman Ulagay, Aydınlık, Cilt 2 sayı 9, Sayfa 218)**

Zaten Yaşar Kemal güneşi balçıkla sıvıyamıyor ve «Bizim AYDINLAR'ımızın çoğu bürokrattır; halka inanmazlar» dedikten biraz sonra «Son büyük belâyı kurtuluş savaşında atlattık. Köylümüzle, işçimizle, AYDINLARIMIZ'la kovduk emperyalizmi» diyerek aydınlarımızın anti-emperyalist nitelikleri itiraf etmek zorunda kalıyordu.

Yaşar Kemal dış politika konusunda da şunları söyledi: «İki büyük devlet var: Amerika ve Rusya. Bunlar çatışıyorlar.. Bunlar üsler kuruyorlar... Çünkü menfaatleri var yeryüzünde. Bizler geri kalmış bir milletiz. Ne kapitalistiz ne komünist. Amerika ile Rusya arasında çıkacak bir harpte ilk ölecek Türk halkıdır. Neden öldürülelim. Bu işte sayımız yok, suyumuz yok.» Burada doğrularla eğriler karma karışık edilmiştir. Evet, biz ne kapitalistiz (tam anlamıyla), ne de komünist. Ama biz kapitalist emperyalizmin, Amerikan emperyalizmini boyunduruğu altında yarı - bağımlı bir ülkeyiz. Amerika ile Rusya arasında çıkacak bir harpte ilk ölecek Türk halkıdır. Doğru. Ama bizi bu dar boğaza sokan Amerikan emperyalizminin menfaatleridir. Bunun için emperyalist bir devletle ve helede Türk halkını boyunduruk altında tutan bir emperyalist devletle, Millî Kurtuluş Mücadelelerinin müttefiki olan sosyalist bir devleti aynı kefeye koymak, bunlar arasındaki çatışmayı - sayımız suyumuz yoktur diyerek - bizim dışımızda görmek, emperyalizme karşı sosyalist ve millî kuruluşçu güçlerin dünya çapındaki dayanışmasına ihanet etmek, objektif olarak emperyalizme hizmettir ve oportünizmin ta kendisidir.

Yaşar Kemal sözlerini, orada ki her sınıf ve tabakadan insanın bulunduğu kalabalığa dönerek: «SOSYALİSTLER size söylüyorum. Yanılmıyalım. Aldanmıyalım. Halkın üstünde hiç bir güç tanımıyalım. Kendimizi halkın üstünde görmiyelim. Halka güvenelim» diye bağladı. Varın, «sosyalizm» den ne anladığını siz tahmin edin.

Yaşar Kemal'den sonra kürsüye gelen öğrenci Yücel Yaman, eğitim - öğretim çarkının «hakim sınıflar» yararına nasıl döndürüldüğünü kendi küçük burjuva görüş açısından anlattı. Yaşar Kemal'in HALK kavramı gibi o da soyut bir «hakim sınıflar» kavramı tutturmuştu. «Hakim sınıflar köşebaşlarını tutmuştur» Okullarda «hakim sınıfların yararına şeyler okutulur.» Türkiye'deki hakim sınıflar doğru olarak açıklandığı takdirde, doğru olabilecek bu sözler, hakim sınıflar açıklanmadığı için havada kalıyordu.

Yücel Yaman'ın sosyalizm'den anladığı da (her ne kadar Aren muhalefetini temsil ediyor idiysede) diğerlerinden farklı değildi konuşmasına şöyle başladı Yücel: «İşçiler, köylüler, topraksızlar, kredisiz esnaflar, yani terziler, ayakkabıcılar, berberler, arkasız memurlar, ve kardeşlerimiz ve ağabeylerimiz olan polisler... ve BUNLARIN İKTİDARI'na gönül vermiş SOSYALİSTLER... SOSYALİST TÜRKİYE'yi kurmak için mücadele veren TİP'in toplantısına hoş geldiniz.» Bu «sosyalizm» in, bilimsel sosyalizme tamamen yabancılığı bir yana, bir nokta var ki üzerinde ayrıca durmak gerekir. O da işbirlikçi iktidarın kaba kuvveti olan Toplum Polisinin «emekçi halk» saflarında ve «SOSYALİST güçler» arasında sıyrılmasıdır. Millî Kurtuluş hareketimize karşı emperyalizmin kışkırttığı, feodalite artığı ideoloji kırıntılarıyla şartlandırılmış irtica güçlerinin «halk» sayılması gibi. Şu iyice öğrenilmelidir ki «millî demokratik güçlere saldıranlar halk değildir. Nasıl ki tekelci Alman sermayesinin uşaklığını yapan ve Avrupa halklarına saldıran, çoğunluğu işçi ve köylülerden meydana gelen Nazi orduları halk değil idiyse. Ve bugün Vietnam'da millî kurtuluşçularla savaşan ABD askerleri ve kukla Güney Vietnam ordusu halk değil ise. Sınıflar kendi sınıf hedeflerinin bilincine ulaştıkları ve kendileri için sınıf oldukları zaman, tarih sahnesinde kendileri adına savaşırlar. Bilinçsiz yığınlar ne kadar fakir tabakalardan gelirse gelsinler, egemen sınıfların emrinde maddî bir kuvvet veya bir alet olmaktan öte bir şey ifade etmezler.» (11) Bu bakımdan emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi ve feodal artıklar ittifakının, gelişen millî demokratik mücadelemizi ezmek için örgütlediği kuvvetler; halkımızın düşmanı, emperyalizmin ordularının bir parçasıdır. Onları «kardeş ve ağabey» görmek, emperyalizmle uzlaşmayı ifade eder. Oportünizmin özelliğide emperyalizmle uzlaşmaktır zaten.

Yücel Yaman konuşmasına devam ederek; Millî - Demokratik hareketimizin bir parçası olan Devrimci gençlik hareketlerini «uşşak büıokratlar olmamak» için yürütülen eylemler olarak açıkladı. (Bu konuda bak... **Tür Solu, Sayı: 83 Sayfa, 3 Gençlerin direnişi bağımsız ve demokratik Türkiye içindir. Sayfa 6, Devrimci Gençlik hareketi eylemsizleştirilemez, tecrit edilemez, Erdoğan Güçbilmez.)**

Yaşar Kemal'in konuşmasında «Yedi başlı ejderhanın en büyük başı olan» bürokratlar, Yücel'in konuşmasında «uşşak» oluverdiler.

Yücel konuşmasını «Devrimler, devrimciler ölse bile sürer» diye bitirdi. Hangi devrim mi? «İşçiler, köylüler, topraksızlar, kredisiz esnaflar, yani terziler, ayakkabıcılar, berberler, arkasız memurlar, kardeşlerimiz ve ağabeylerimiz olan polisler» ile birlikte «Amerikan emperyalizmine» ve «iç sömürüye» yani «namussuz kapitalistlerin sömürüsü» ne karşı «bağımsız ve sosyalist Türkiye» yi gerçekleştirecek devrim.

Sendikacı Kemal Nebioğlu AP ve CHP'nin vaatlerini saydı döktü. Hiç birinin yerine getirilmemiş olduğunu söyledi. O da öteki konuşmacılar gibi sınıfları unutarak «emekçiler» «fukaralar» «hakim sınıflar», «bir avuç haramzade» gibi kaba ayırımlar yaptı. «Ya Halk Partisi ne? Ayrısı gayrısı mı var? Emekçi vatandaşların bazıları, kavak ağacına çıkıp elma yemek istiyorlar.» «AP ile CHP yi gerçekte birbirinden ayırmak mümkün değildir» gibi bilim dışı, bir devrimciye asla yaraşmıyacak, sözümona tahliller yaptı.

(Devamı 14 ncü sayfada)

İbrahim Kaypakkaya

fkf (DEV-GENÇ) kurultayı

Oportünistler tasfiye oldu proleter devrimcileri atilla sarp'ı başkan seçtiler

Fikir Kulüpleri Federasyonunun —Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu— (DEV - GENÇ) Olağanüstü Genel Kurulu devrimci bir tartışma ortamı içinde ve 1960'dan bu yana, sol bir örgüt kongresinde ulaşılamamış bir bilimsel düzeyde cereyan etmiştir.

Ankara İstanbul ve İzmir'den 180'e yakın delegenin izlediği kongre 9 ekim perşembe günü Siyasal Bilgiler Fakültesi salonlarında açılmıştır.

Bu kongrede gençler, bir yıl boyunca yaptıkları eylemleri tartışmışlar ve doğru devrimci çizgi açısından bu eylemleri eleştirmişlerdir. Gençlerin bu tutumu, onların devrimci pratikten gereği gibi yararlanmasını öğrendiklerini ortaya koymaktadır.

Kongrenin önemli özelliği, taraflara yöneltilen eleştirilerin çok sert olmasına rağmen, devrimci kardeşlik ve omuzdaşlık havasının kesinlikle hakim olmasıydı. Ancak bu sayededir ki, birlik - eleştiri - birlik ilkesi gerçekleştirilmiş ve devrimci gençler proleter sosyalist ilkeler etrafındaki birliklerini kuvvetlendirmişlerdir.

Kongrede sağlanan en önemli kazançlar şunlar olmuştur:

■ Açık tartışma ortamı yaratılmış, eylemlerin ideolojik açıdan kitle önünde eleştirisi sağlanmıştır.

■ Açık tartışma, bir kaç kişi tarafından savunulan bazı yanlış görüşleri ortaya çıkarmış ve bu konuda kongreye katılan delegelerin açıklığa kavuşmasını sağlamıştır.

■ Yanlış görüşlerin ortaya çıkması devrimci gençleri yeni ve daha ileri bir düzeyde birliğe yöneltmiştir.

■ Yapılan eleştiri ve özeleştiriler, Aybar ve Aren oportünizmine ağır darbeler indirmiş, DEV-GENÇ içindeki ideolojik yenilgisini perçinlemiştir.

Saat 10 da başlayan genel kurulun başkanlığına İstanbul delegelerinden Selâhattin Okur seçilmiştir.

Kongre çalışmalarına başlarken, verilen bir önerge ile oportünist tutumlarından ötürü devrimci saflarda bölücülük yapan İstanbul İktisat Fakültesi Fikir Kulübü üyesi Sıtkı Coşkun, Edebiyat Fakültesi Fikir Kulübü üyeleri Veysi Sarısözen ve Osman Saffet Arolat örgütten atılmışlardır.

Bu konuda, çeşitli fikir kulüplerindeki oportünistlerin tasfiyesi için gündemin ibra maddesinden sonra ayrıca bir madde konmuştur.

Daha sonra, yönetim kurulunun raporunun okunmasına geçilmiştir. (Bu raporun önemli kısımları diğer sayfalarımızda aynen verilmiştir.)

Bu arada kongre başkanlık divanına verilen bir önerge ile iktidarın uşakları tarafından kahpece vurulmuş olan devrim şehidi Taylan Özgür'ün babasına fahri üyelik verilmiştir.

Gündemin eleştiriler bölümü birbuçuk gün sürmüş ve 30'un üstünde delege söz alarak görüşlerini açıklamışlardır. Tartışma genellikle kitle çizgisi, millî demokratik cephe, proletaryanın içinde bulunduğu objektif ve sübjektif şartlar, proleter devrimcilerinin gerici parlamentarizme karşı tutumu üzerinde cereyan etmiştir.

Tartışmanın tafsilâtını gelecek sayımızda geniş olarak vereceğiz.

Tartışmalar sonunda Genel Kurul ortak bir bildiri yayınlamıştır. Oybirliği ile kabul edilen bildiride şöyle denmektedir:

«TDGF sosyalist gençliğin düşünce eylem örgütüdür.

İçinde bulunduğumuz dönemde halkımızın millî demokratik mücadelesinde görevimiz:

1) Anti-emperyalist gençlik hareketlerine öncülük etmek ve bu amaçla üniversite gençliğini mücadele içinde örgütlemek, bu hedefe ulaşmak için devrimci örgütlenmemizi sağlamlaştırmak, devrimci disiplinimizi güçlendirmek ve eylem içinde devrimci ideolojik eğitimimizi sağlamak ve oportünizmle mücadele etmek.

2) Millî demokratik devrim mücadelemizin kesin zafere ulaşması için işçi ve köylü yığınları ile mücadele için de devrimci bağlar kurarak işçi, köylü, gençlik dayanışmasını sağlamlaştırmak.

3) Emperyalizme, işbirlikçi burjuvazi ve kapitalizm öncesi kalıntılara karşı, bütün millî sınıfların devrimci güçbirliğinin gerçekleşmesi için mücadele etmektir. Türk Solu, Aydınlık ve İşçi Köylü gazetesi halkımızın yürüttüğü millî demokratik devrim hareketimizin propaganda ve eylem silâhlarıdır.

FKF'nin Yusuf Küpeli başkanlığı dönemindeki devrimci yönetimi, millî demokratik mücadelemize doğru devrimci yolda ilerleyerek güç katmıştır.

Yaşasın halkımızın millî demokratik devrim mücadelesi

Kahrolsun emperyalizm

Yaşasın millî kurtuluş savaşımızın devrimci gençliği.»

Genel kurulun tüzük tadili ile ilgili maddesinde Fikir Kulüpleri Federasyonu adı TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU olarak değiştirilmiştir. Diğer yandan DEV - GENÇ'in yalnızca öğrenci örgütü olma vasfı kaldırılmış ve işçilerin köylülerin kurduğu devrimci gençlik örgütlerinin de katılabileceği bir örgüt haline getirilmiştir.

Daha sonra örgütü oportünistlerden arındırma maddesine geçilmiş, bu maddede Ankara ve İzmir sekreterliğine bağlı, devrimci eylemi baltalayan, proleter sosyalizmini benimsememiş 30 üye Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu'ndan ihraç edilmiştir.

Gündemin seçimler maddesine tek liste halinde girilmiş ve Genel Yönetim Kuruluna aşağıdaki üyeler seçilmiştir:

ANKARA

AİTİA 1) Necip Yılmaz
2) Ahmet Bozkurt *
DTCF 1) Gün Zileli *
2) Mehmet Yüksel
EĞİTİM 1) Mustafa Ulusoy
2) Ekrem Öztürker
ETYÖO 1) Adnan Altıparmak
2) Tayfun Demir
FEN 1) Ömer Özerturgut *
2) Sezgin Büyükkuşoğlu
SBF 1) Oktay Etiman
2) Oral Çalışlar *
BYYO 1) Aktan İnce *
2) Aydın Çubukçu
HUKUK 1) Atıl Ant
2) Hüseyin Onur
ODTÜ 1) Tuncay Çelen *
2) İrfan Uçar *
TIP 1) Orhan Aybers
2) Ruhi Koç
ZİRAAT 1) Atillâ Sarp (Genel başkan)
2) Okan Alpar, 3) Zekâi Bakar
VETERİNER 1) Behzat Usta
2) Abdullah Lokman Uyanık
HACETTEPE 1) Ergun Aydınoğlu *
2) Nurettin Öztürk
YÖO 1) Kamer Dünya
2) Naif Türetken
GEE 1) Lâtif Güvercin
2) Ali Mercan

İZMİR

YÖO 1) Ömer Karabulut
2) Ramazan Karakale
FEN 1) Ali Karşılayan
2) Muzaffer Doyum
TIP 1) Yılmaz Akalın
2) Ferhat Soykan
ZİRAAT 1) Burhan ATALAY
2) Aybey Takan

proleter devrimcilerinin !

E R Z U R U M

İŞLETME 1) Kemal Ataseven
2) Cavit Göktürk
ZİRAAT 1) Muammer Aslan
2) Cengiz Baltacı
TIP 1) Taner Turan
2) Akil Muhtar
EDEBİYAT 1) Ayhan Kutlay
2) Mehmet Güneş

İ S T A N B U L

TIP 1) Ömer Güven
2) Selâhattin Uzunismail
EDEBİYAT 1) Demir Küçükaydın
2) Eyüp Yıldırım
HUKUK 1) Cihan Alptekin
2) Haşmet Atahan
İKTİSAT 1) Selâhattin Okur
2) Nahit Özdemir
GÜZEL SANATLAR 1) Yüksel Gürsel
2) Erkan Şimşek
İTÜ 1) Mehmet Altun
2) Sabetay Varol
FEN 1) A. Gani Yağcı
2) Bülent Arman
KİMYA 1) Yalçın Yalçın
2) Mustafa Karşılayan
YÖO 1) Hüseyin Karanlık
2) Aydoğan Şahin
ROBERT KOLEJ 1) Turhan Gürcan
2) Nail Satlıgan
IŞIK 1) Ezel İnanç
2) Âdil Ovalıoğlu
ORMAN 1) Sümmani Can
2) Fahri Aral

MERKEZ ONUR KURULU

1) Sinan Yücel
2) Ümit Hasan
3) Tunç Çetin

MERKEZ DENETİM KURULU

1) Yusuf Aslan
2) Ali Orhan Yücelalp
3) Tuncer Erciyas

(*) İşaretliler merkez yürütme kurulu üyeleri

DEV - GENÇ yeni öğretim yılında öğrencilere millî demokratik devrimi anlatan bir broşür yayınladı. Broşürde öğrenciler tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye uğruna mücadeleye çağrılıyor.

Dünyada ve Türkiyede Devrimci hareket ve gençliğin yeri

20. yüzyıl millî kurtuluş savaşları ve sosyalist devrimler çağıdır. Dünyanın dört bir yanında millî bağımsızlık için verilen savaşlar emperyalizmin ve kapitalizmin çöküşünü hızlandırmakta ve insanlık, insanın insanı sömürmediği bir düzene yani sosyalizme doğru yol almaktadır. Yani çağımızda tarihsel akışın itici gücünü millî kurtuluş savaşları ve sosyalist devrimlerdir.

TÜRKİYE VE DEVRİMCİ MÜCADELE

Türkiye bugün Amerikan emperyalizminin ekonomik, siyasal, askerî ve kültürel hegemonyası altında geri bırakılmış bir ülkedir. Sanayimiz gelişmemiş ya da montaj sanayii gibi emperyalizme tatlı kârlar sağlıyan bir biçimde geliştirilmiş, Türkiye emperyalizmin mamul malları için iyi bir pazar haline gelmiştir.

23 yıldır oynanan demokrasi oyunu ile iktidara hep emperyalizmin istediği kişiler, hakim sınıfların ve emperyalizmin uşaklığını yapan kişiler gelmiştir. Faşist İtalyan ceza kanunundan alınmış 141 ve 142. maddeler hala yürürlüktedir. İnsanlar ileri bir düşüncenin savunmasını yaptıkları için gerçek demokrasilerde olmaması gereken fikir suçlarından hâlâ zindanlarda yatmaktadırlar.

Öte yandan Türkiye, dünyanın bir bölgesinde Amerikan emperyalizminin bekçiliğini yapan NATO'nun üyesi ve ileri karakoludur. NATO içerisinde Amerikan emperyalizminin bekçiliği için nüfusuna göre en çok ordu besleyen ikinci ülkedir. Hiçbir Türk subayının giremediği yüzbir Amerikan üssü ve yirmibin Amerikan askeri vardır Türkiye'de.

Türkiye'de on yaşına gelmeden 1000 çocuktan 400 ü ölür. Kişi başına yılda sadece 14 kilogram et düşer. 1,5 milyon kişi gecekonduda yaşar. Halkın % 58 i okuma yazma bilmez. Yurt dışında 200.000 işçimiz ve yurt dışına gitmek için sıra bekliyen 600.000 işçimiz vardır. Neden?

Bu sorunun cevabı ortadadır. Emperyalizmin sömürüsü altında kalkınmış, sanayileşmiş, ekonomik refaha kavuşmuş bir ülke örneği yeryüzünde yoktur. Ve olamazda; çünkü emperyalizm sadece ve sadece sömürmek için vardır.

Ve işte Amerikan emperyalizmine ve yerli ortaklarına karşı millî demokratik mücadele gün geçtikçe gelişmekte güçlenmektedir.

Amerikan emperyalizmine ve yerli ortaklarına karşı işçi-köylü-gençlik ve tüm milliyetçilerin ittifakı güç kazandıkça millî kurtuluş savaşımız zafere doğru yaklaşacaktır.

YUTSEVER GENÇLİĞİN ÖNCÜSÜ : SOSYALİST GENÇLİK

Burada belirtilmesi gereken bir nokta daha var. Bugün devrimci mücadele içindeki gençliğin en yiğit, en kahraman kesimini sosyalist gençlik oluşturmaktadır. İşçi sınıfının devrimci ideolojisi ile, yani bilimsel sosyalizm ile silâhlanmış sosyalist gençler, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi kavgasının en ön safında yer almaktadır.

Onların yiğitliği, güçlülüğü etkinliği çağımızın en devrimci sınıfı olan işçi sınıfının ideolojisini benimsemelerindendir. Bugüne dek yapılan her devrimci gençlik hareketinde hareketin öncüsü, sosyalist gençliğin örgütü Fikir Kulüpleri Federasyonu olmuştur. Fikir Kulüpleri Federasyonu çevresinde kenetlenen sosyalist gençler, işçi ve köylü yığınları ile ilişkilerini daha da arttıracaklar, bağımsızlık ve demokrasiden yana gençlerle ittifaklarını güçlendirerek devrimci mücadelelerini sürdüreceklerdir.

YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ

YAŞASIN İŞÇİ - KÖYLÜ - GENÇLİK İTTİFAKI

Devrimciler Söke'de Millî Cephede!

3 Ekim cuma günü saat 18.30'da Aydın ilinde AP'nin kalesi olarak bilinen ve onbinlerce dönüm toprağın belli ellerde toplandığı Söke'de AP toplantısı protesto edildi.

Devrimci gençler, köylüler ve ortanın solunan milliyetçi tabanı, millî demokratik çizgide güçbirliği yaparak AP'li politikacıların halk düşmanı yüzlerini açığa çıkarttılar.

AP'li hatip «Her yerde daha çok imam hatip okulu açacağız» derken, halk «Teknik okul istiyoruz, sen niye orda okumadın?» dediler.

AP'li :

— İslâm zirvesine katılarak müslüman halkımızın mukaddes duygularına... v.s.

Devrimci :

— Arap halklarının millî kurtuluş mücadelesine karşı Amerikan uşağı İsrail'i destekledin.

— Stalin bıyıklı, top enseli gençler... v.s.

— Onlar vatan için öldüler. Arkalarından konuşturmayız.

Karşılıklı konuşmaların hararetlenmesiyle toplantı, işçi köylü, devrimci gençlik ve Söke'li CHP'lilerin dayanışmasıyla bir millî bağımsızlık mitingi halini almıştır.

TOPRAK İSTİYORUZ
KAHROLSUN AMERİKA
YAŞASIN KÖYLÜLER
TOPRAK REFORMU
BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sloganlarını hep bir ağızdan bağıran devrimci güçbirliği karşısında AP'li hatip konuşmasını yarıda bırakmak zorunda kalmıştır. Savcının ihtarlarına rağmen AP toplantısındaki millî bağımsızlık mitingi devam etmiş, kendi kalesi olarak bilinen Söke'de AP'nin maskesi düşürülmüş ve halk düşmanı yüzü toplantıya gelenlere gösterilmiştir.

Savcının üçüncü ihtarından sonra devrimci gençler ve Söke'li (CHP'li olsun sosyalist olsun) bütün milliciler toplantı yerini

(Devamı 13. sayfada)

fikir klüpleri federasyonu olağanüstü

FKF Kurultayına arkadaşımız Ruhi Koç tarafından sunulan çalışma raporunu bazı kısaltmalarla okurlarımıza iletiyoruz. Rapor, devrimci gençliğin ileri bilinç düzeyini ve bu açıdan uygulanan eylemleri ortaya koyması bakımından ilginçtir.

Şimdiki yönetimin kuruluşu eylemler bugünkü durum

Bundan önceki Olağan Kongremiz Aksaray'da Küçük Tiyatro'da özel koşullar altında açıldı. Gençlik içinde oportünizme karşı verilmiş olan mücadele, tabanda önemli gelişmeler yaratmış bulunmaktaydı. İstanbul'da DÖB içinde örgütlenmiş bulunan devrimci kadrolar örnek eylemlerle ortak eylemlerde egemenlik kurarak oportünizme şiddetli darbeler indirmişler, oportünist unsurları sindirmişlerdi. Ankara'da ise daha çok ideolojik düzeyde, fakat olumlu eylemlerle desteklenen bir mücadele biçimi yürütülmüş, oportünizm Ankara fakültelerinin delegasyonlarından geniş ölçüde tasfiye edilmişti.

Genel Yönetim Kurulunda çoğunlukta oldukları halde oportünistler, devrimcilerin aday gösterdikleri Yusuf Küpeli'yi genel başkanlığa seçmek zorunda kalmışlar, Merkez Yürütme Kuruluna birkaç oportünisti seçmekle yetinmişlerdir. Yeni yöneticiler olarak ilk zamanlarda oportünizmin saflarındaki devrimci öze sahip arkadaşları uyarmak ve devrimci saflara kazanmak için gereli çabalar gösterilmiştir. Ancak bundan sonradır ki, oportünizme karşı uzlaşmaz bir mücadele açılmış, örgüt geniş ölçüde oportünist unsurlardan hızla temizlenmiştir. Yönetimimizin kısa dönem içinde gösterdiği bu başarıyı burada kaydetmeden geçmiyeceğiz. Ancak bu sayededir ki, en olumsuz koşullar altında FKF yönetimi olarak, yurdumuzdaki devrimci gelişmeyi derinden etkileyen olumlu eylemler için hareket serbestliğine kavuşabildik, bütün kusur ve eksikliklerine rağmen yönetim dönemimiz önemli devrimci hareketlerin arka arkaya sıralandığı bir dönem olabildi.

3. Olağanüstü Kongrenin diğer bir önemli sonucu da, oportünizmin bütün engelleme çabalarına rağmen, daha sonra eylemlerimizde bizlere rehber olacak doğru devrimci düşüncenin eylem düzeyindeki sonucu olan millî demokratik devrim stratejisinin bir karar sureti şeklinde oylanarak kabul edilmesidir. Bu karar sureti kısa yönetim dönemimizde düşüncemize ve eylemlerimize ışık tutmuş, bütün eylemlerimizde ana çizgileriyle bu karar suretine bağlı kalınmış, bu metinde ifadesini bulan millî demokratik devrim tezinin gereklerine uyulmaya çalışılmıştır.

Bilindiği gibi, daha önceki devrimci yönetimin millî cephe politikasının gereği olarak FKF'yi dahil ettiği DEV-GÜÇ'ten örgütümüzü, daha sonra işbaşına gelen oportünist yönetim ayırmış bulunmaktaydı. Yönetime geldikten kısa bir süre sonra ilk fırsatta FKF olarak DEV-GÜÇ içindeki yerimizi tekrardan aldık. Bu kuruluş içinde titizlikle üstümüze düşen görevleri yaptık. DEV-GÜÇ'ün bizim de katkımızla ortaya attığı ilkelerin yığınlara kazandırılması yönündeki miting ve diğer ortak eylemlere katıldık.

Yönetimimizin işbaşında kaldığı dokuz aylık kısa süre çeşitli alanlarda gerçekleştirilmiş olan, Türkiye'deki devrimci hareketin gelişmesi bakımından birinci derecede önemli pek çok eylemler vardır. Bunları sistematik bir biçimde kısaca gözden geçirelim.

Yurdumuzu vesayet altında tutan amerikan emperyalizmine indirilen darbeler

Yeni sömürgecilik yöntemlerini uygulayarak yurdumuza giren, işbirlikçi burjuvazi ve feodal mütegallibe ile birlikte halkımızı ezen ve sömüren Amerikan emperyalizmi, Türkiye toprakları üzerinde artık eskiden olduğu gibi rahatça at koşturamamaktadır. Geçen dokuz aylık dönemde Amerikan emperyalizmi önemli gerilemeler kaydetmiştir. Bu sonuç başta örgütümüz olmak üzere millîci güçlerin arka arkaya sıralanan, zaman zaman şehitler verilmesine yol açan mücadeleler zinciriyle sağlanmıştır.

Devrimcilerin Amerikan emperyalizmine karşı verdikleri sert mücadeleler, Ankara'da da yankısını bulmuş, Filo ziyaretleri sırasında çeşitli Amerikan aleyhtarı eylemler yapılmıştır. Bu eylemlerin sonucu olarak bugün İstilâcı Amerikalılara ve aynı nüfus kâğıdını taşımaktan, azap duyduğumuz yerli amerikancılara karşı en önemli ve devrimci mücadele tarihimizde dönüm noktası teşkil eden hareket, hiç şüphe yok ki, ODTU'de büyükelçi Komer'in arabasının yakılmasıdır. Bu işi başaran her kimse, onun yurtseverliğini saygı ile anarız. Komer'in gelişinde yapılan karşı gösteriler gibi, sözü geçen bu olay da Türkiye'ye Vietnam'da istihbaratçılık yapmış bir casus parçasını büyükelçi olarak lâyık gören Amerikan emperyalizminin, Komer'i geri alarak Türkiye halkına karşı daha saygılı bir tavır takınmasında etkili olmuştur. Komer olayı, Amerikan emperyalizmini bir ölçüde de olsa hizaya getirmekle kalmamış, Rektör Kurdaş gibi yerli amerikancıların maskelerinin düşmesini de sağlamıştır. Bu olay halkımızda emperyalizme karşı bilincin gelişmesinde büyük faydalar sağlamıştır.

Halkımızın Amerikan emperyalizmine karşı bilinçlenmesinde etkili olan diğer bir olay da, 29 Nisan 1969'da devrimci gençliğin amerikancı DP iktidarına karşı ayaklanmasının yıldönümünde DEV-GÜÇ'ü oluşturan kuruluşlarla birlikte Zafer Meydanında yaptığımız mitingdir.

Halkımızın Amerikan emperyalizmine karşı mücadelesinin bugünkü şartlarda doruk noktası şüphe yok ki, haziran ayında devrimci gençliğin işgalci Amerikan askerî kuvvetlerinin lojistik karargâhı olan TUSLOG önündeki gösterisi teşkil etmiştir.

FKF üyeleri, şehirlerde ve özellikle gençlik arasında yaygınlaşan ve gittikçe aktif mücadele biçimleri içinde kendini gösteren emperyalizme karşı uyanış ve bilinci çeşitli durumlarda temas ettikleri halkımızın değişik kesimlerinde de görmüşlerdir. Halkımızın emperyalizme karşı uyanışını hızlandırmak, millî sınıfların devrimci mücadeleleri ile devrimci gençliğin bağlarını kurmak amacıyla, FKF, «Bağımsız Türkiye» adıyla bir gazete yayınlamıştır. Geniş şekilde dağıtılan bu gazete çok etkili olmuş, yararlı sonuçlar vermiştir. Daha sonra «İşçi - Köylü» gazetesinin yayın hayatına girmesi nedeni ile, «Bağımsız Türkiye»nin yayınına devam edilmemiştir. Emperyalizme karşı halkımızın bilinçlendirilmesi konusunda, emperyalizme karşı çeşitli biçimlerdeki mücadelemizin olumlu sonuçlarının kitlelere mal edilmesi içinde «İşçi - Köylü» gazetesiyle çok güçlü bir silâha kavuşmuş bulunmaktayız.

Yurdumuzdaki emperyalizme karşı uyanış ve mücadelenin Ankara'daki bu tezahürleri dışında, İstanbul ve İzmir'de, başka yurt köşelerinde geçen dokuz ay içinde aynı yönde önemli olaylar olmuştur. Emperyalizme karşı uyanış ve mücadele toplumumuzun bugünkü hayatının gelişme halindeki en önemli olayıdır. Bugünkü tarihimizin başlıca olayı, yarınki toplumsal gelişmemizin habercisidir. Emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı, tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye için, millî demokratik devrim yönünde mücadele bilinci günden güne kitleleri sarmakta, her geçen gün daha çok insanı, daha kalabalık grupları aktif mücadelenin içine sokmaktadır. Bu gelişmelerin bir sonucu olarak Amerikan emperyalizmini son zamanlarda bazı önemli gerilemelere uğramıştır. Altıncı Filo ziyaretlerinin ertelenmesi, CIA ajanı Komer'in geri alınması, yeni büyükelçi Handley'in şafak vakti arka yollardan habersizce şehre sokulmak zorunda kalması, ülkemizdeki Amerikan askerlerinden bir kısmının geri alınması, bir kısım üslerin Türk Silâhlı Kuvvetlerine devredilmesinin söz konusu olması, oyalama için de olsa ikili anlaşmaların görüşülmesi oyununun sahneye konulmasına gerek duyulması, bu gerilemelerin örnekleridir. Çabamız bu yönde, Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki vesayetinin tam tasfiyesi, her türlü eşit olmayan ilişkiden ve vesayetten Türkiye halkının kurtulması yönünde, Mustafa Kemal'in «istiklâli tam» ilkesinin bütün gerekleri ve unsurlarıyla yerine getirilmesi, Kemalist devrimlerin bu yönünün tekrardan perçinlenmesi uğrunda olacaktır.

Bütün gücümüzle işçilerimizin mücadelelerinde destek olduk

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı millî demokratik devrim mücadelesinde işçi sınıfının yeri konusunda kesin fikre sahip olan örgütümüz daima işçilerimizin mücadelelerinin destekleyicisi olmuştur. FKF üyeleri yurdun çeşitli bölgelerindeki işçi hareketleri yürüten işçi gruplarıyla bağlar kurmuşlar, ilişkiler aramışlardır.

kurultayı çalışma raporu

Ruhi Koç

(FKF Genel Sekreteri)

Ankara'nın dışında işçilerin yoğun bulunduğu İstanbul ve çevresiyle İzmir gibi şehirlerimizde de FKF'li arkadaşlarımız bütün işçi hareketlerini yakından izlemişler, üzerlerine düşen devrimci dayanışma görevini yerine getirmişlerdir. IŞÇİ-GENÇLİK ELELE şiarının birçok somut örnekleri verilmiştir. İşçi - gençlik dayanışmasının sağlanmasının FKF'nin ilk ve en önemli görevlerinden biri olduğu daima somut davranışlarla gösterilmiştir. Bu dayanışmanın eksiksiz bir şekilde kurulmasının ve bunun bilincinin gerek gençliğe gerek işçilere, gerekse diğer millici güçlere kazandırılmasının önemine uygun biçimde hareket edilmesi yönetimimizin titizlikle uyduğu bir esas olmuştur. Işçi - Köylü gazetesinin üyelerimiz tarafından işçi semtlerinde, fabrika önlerinde, işçilerin işe gidiş ve dönüş saatlerinde banliyö trenlerinde satılması özellikle işçi-gençlik dayanışmasının pekiştirilmesinde çok yararlı olmuştur.

Demokratik köylü hareketleri yaratlık köylülerimizin demokratik mücadelelerini bütün gücümüzle destekledik

İşçilerimiz gibi köylülerimiz de millî demokratik devrimimizin belli başlı güçlerinden biridir. Özellikle yoksul ve orta halli köylüler, toprağa açlık çekenler, ürünlerini değer pahasına satamayan, aracıya ve tefeciye kaptıran, banka borçlarından boğulan üreticiler şimdiden emperyalizm ve işbirlikçilerinin bugünkü egemenliğine yer yer güçlü hareketlerle başkaldırmaktadırlar.

FKF, yer yer köylülerimizi demokratik mücadelelere sokmuş, onların kendi başlarına başlattıkları mücadelelerin içinde yer almıştır. Akhisar ve Ödemiş'te üye arkadaşlarımızın başardıkları büyük köylü mitingleri, Tanman gibi büyük toprak ağalarının yatağı olan Söke'de yardımcı oldukları «Bağımsızlık ve toprak reformu mitingi», Malatya'daki «Haşhaş mitingi» ve diğerleri ülkemizdeki devrimci gelişmeyi yayan ve yoğunlaştıran, köylü, gençlik dayanışmasını somutlaştıran örneklerdir. Atalan ve Göllüce köylüleri ile, Yozgat'ın Kayadibi köylüleriyle devrimci bağlar kurulmuştur. Kütahya'nın Değirmenözü köyünde devrimci köylülere yapılan baskı üzerine köylü-gençlik dayanışmasının gerekleri yerine getirilmiştir.

Devrimci gençlik hareketleri çığ gibi büyüdü

Son üç yıl içinde gençlik yurdumuzdaki devrimci hareketin büyük yükünü taşımıştır. Yurdumuzda demokratik köylü hareketleri, işçilerimizin itisadî ve demokratik direnişleri, doğu halkının baskı hareketinin baskı politikasına karşı demokratik haklarını kullanışı, aydınlarımızın gittikçe devrimci saflar halinde toplanması şeklinde beliren toplumumuzu derinden kavrayan devrimci süreç, son üç yıl içinde gençliğin devrimci mücadelesinin derin etkisi altında kalmıştır. Devrimci gençlik hareketlerine yön veren, hedef gösteren ana fikirler, bu hareketlerle hergün biraz daha yığınlara kazandırılmıştır.

Nisan ayında gerici AP iktidarının çıkarmak istediği anti-demokratik baskı kanunlarına, TRT özerkliğini kaldırmak amacı güden tasarıya, halkımızın devrimci uyanışını ve bilinçlenmesini önlemek için getirilen Anayasayı Koruma Kanun Tasarısına karşı yapılan boykotlar ve işgaller, bu konudaki eylemlerimiz arasındadır. Bu dönemde SBF Basın ve Yayın Yüksek Okulundaki devrimciler TRT önünde grev gözcüleri gibi özerklik gözcülüğü yapmışlar, halkımızın dikkatini iktidarın faşist özlemlerine çekmişler ve daha sonra da bu tasarıyı protesto için büyük bir yürüyüş düzenlemişlerdir.

Nisan ayındaki öğrenci hareketleri sırasında faşizmi kanunlaştırmak isteyen AP iktidarı oyununun bozulması üzerine, amerikancı Rektör Kurdaş'ın da katılmasıyla ve daha önemlisi küçük burjuvazinin sağa doğru yalpalayarak devrimci gençlik hareketini tecrid durumunda bırakmasından yararlanarak, ODTÜ'yü emniyet kuvvetlerine bastırmıştır. Oysa, ODTÜ'deki terör denemesine rağmen, diğer fakültelerdeki devrimcilerin kılları kıpırdamamış, tecrid edilmiş durumda dahi, kendi öz güçleriyle ayakta durabileceklerini onları iktidarın faşist terörüyle karşı karşıya bırakanlara açık bir şekilde göstermişlerdir.

Gençlik, demokratik hakların korunması, daha da genişletilmesi, yurdumuzun tam anlamıyla demokratik bir ortama kavuşulması için mücadele edeceğini dosta düşmana ispat etmiştir.

Üniversitede reform isteklerinin yoğunlaştığı ve yaygınlaştığı bir ortamda iktidarın oyalama siyaseti gütmesi bardağı taşırmış, öğrenciler kendilerinin de parçası bulundukları üniversitelerde reformun bir an önce gerçekleştirilmesi özel okul ticaretine son verilmesi, devrimci bir eğitim düzeni kurulması için, öğretim üyelerinin hareketlerini desteklemek amacıyla mayıs ayı sonlarında tekrardan boykot ve işgallere girişmişlerdir.

Bu hareketler sırasında, İstanbul Üniversitesinin başında bulunan amerikancı iktidarın adamı, sosyete doktoru Ekrem Şerif Egeli'nin özerk üniversitenin kapılarını polise açması ve polisi devrimci öğrencilerin üzerine salması büyük tepkilere yol açmış Ankara'daki hareketlerin genişlemesini sağlamış, Hacattepe Üniversitesi Akademik Konseyinin Ekrem Şerif Egeli ve benzerlerinin polisle işbirliğini açıkça kınaması, ilerici bir davranış olarak öğrenci-öğretim üyeleri dayanışmasının güzel bir örneği olarak dikkatleri çekmiştir.

Mayıs sonlarındaki yeni öğrenci hareketlerini taviz politikasıyla, gerici güçlere göz kırparak kazanılacak oylarla ilerici işler yapabileceğini ileri süren tutarsız politikacı kadroları benimsememişler; daha da önemlisi işbirlikçi iktidarın karşı-devrimci şiddetine yeşil ışık yakmışlardır. Bunun sonucunda, DTCF önünde yapılan genel forumdan sonra yürüyüşe geçen ve emperyalizmin istilâcı güçlerinin lojistik karargâhı TUSLOG önünde gösteriler yapan öğrenciler polis takibi altına alınmışlardır.

Bütün öğrenci önderleri, militan arkadaşlarımızın çoğu, polisin avına uğramışlar, birçoğu tutuklanarak yaz aylarını hapishanelerde geçirmişlerdir. Öte yandan birçok üyemiz fakülte işgallerinden dolayı tutuklanmışlardır. Haziran ayından sonraki terör denemesi sırasında çeşitli şehirlerde yüz kadar arkadaşımız yaz ayları boyunca hapis kalmışlardır. Bu sırada dikkati çeken nokta, devrimci öğrenci hareketlerinin geniş çevreleri etkilemesi ve bunun sonucu olarak demokratik unsurların ve basının ilerici kanadının öğrenciler safında yer almasıdır. Bu olaylarda millî demokratik hedeflerimiz açıklık kazanmış, toplumumuzun bilincinde artan ölçüde yer etmeye başlamış ve millî demokratik hedeflerde devrimci gençlikle kader bağı bulunan millîci unsurlarla devrimci bağlar kurulmuş, millî sınıflar arasında devrimci güç birliği yönünden ileri adımlar atılmıştır.

Son üç yıl içinde gençliğin devrimci saflarda birleşmesinin sonucu olarak geçen yıl içinde Ankara'daki öğrenci kuruluşlarının tamamına yakınının ve bu arada AÜÖB'nin yönetimi devrimcilerin eline geçmiştir.

Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye için mücadele saflarında buluşan devrimci gençliğin meydana getirdiği büyük gücü, yıldırma sindirme yoluyla parçalamak isteyen işbirlikçi iktidar, çeşitli bölücü oyunları denedikten sonra çareyi devrimcileri katletmekte bulmuştur. İşbirlikçi iktidarın bu hareketinin ilk kurbanı Mehmet Cantekin ve Taylan Özgür arkadaşımızdır. Mehmet Cantekin ve Taylan Özgür'ün öldürülmesi bütün demokratik güçlerin tepkisine yol açmıştır. Arkadaşlarımızın katilini başta bizler olmak üzere bütün demokratik güçler cezalandırılıncaya kadar arayacak, takip altında bulunduracağız. Devrimci arkadaşlarımızı kahpece arkadan vuran vatan hainleri ergeç bulunacak ve cezalandırılacaktır.

Başka kuruluşların devrimci hareketlerini bütün gücümüzle destekledik

Geçirdiğimiz dokuz aylık dönemde buraya kadar sıraladığımız devrimci hareketlerde FKF daima başı çekmekle kalmamış, başka kuruluşların hazırladıkları devrimci hareketler içinde üstüne düşen görevleri de yerine getirmiştir. Proleter sosyalist hareket dışındaki güçlerin emperyalizm ve işbirlikçilerini hedef alan mücadelelerine bütün güçlerin emperyalizm ve işbirlikçilerini hedef alan mücadelelerine bütün gücüyle katılmıştır.

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Seçimler öncesinde Dışişleri Bakanlığının açıklaması

Amerika ile Türkiye arasında milletimiz den gizli kapaklı olarak yapılan ve sayıları halâ saptanamayan ya da açıklanmayan 50 yi aşkın ikili anlaşma vardır. Bu anlaşmaların en önemlilerinin düşük DP. iktidarı zamanında yapıldığı da artık ortaya çıkmıştır.

CHP, bu ikili anlaşmalara karşı olan kemalist unsurları içinde barındırmasına rağmen gerekli tepkiyi göstermiştir.

AP bütün tutumuyla bu anlaşmalardan yana olduğunu belirtmiş bulunmaktadır.

GP'nin tutumu, bu ikili anlaşmaların daha da takviyesinden yanadır.

MHP, anti-emperyalist hareketlere karşı emperyalizmin vurucu gücü rolünü üzerine almakla, tutumunu daha da somut olarak ortaya koymuştur.

MP, herne kadar Bölükbaşının ağzından ikili anlaşmalara karşı olduğunu zaman zaman açıklandıysa da, örgüt olarak sarih bir tutum takınmamış, son tahlilde, diğer reaksiyoner partilerin saflarında yer almıştır.

TİP, özellikle ilk seçimlere girdiği yıllarda, bu ikili anlaşmalara karşı olduğunu seçim sloganı olarak kullanmış ve bu tutumuyla d devrimci ve millici güçlerin sempatisini kazanmıştır. Fakat kısa bir süre sonra TİP yönetimine hakim olan oportünizm anti - emperyalist tutumunu, iktidarı aldıktan sonra gerçekleştireceğini öne sürerek ikili anlaşmalar sorununu diğer partilerin yörüngesinde uyutmağa başlamış gençliğin anti - emperyalist eylemlerini Genel Başkan ağzından «anarşist hareketler» olarak nitelendirmiş ve devrimci unsurların TİP'ten ihracının sağlanması için yoğun bir çaba göstermiştir.

Millici ve devrimci güçlerin seçim arifesinde emperyalizmin boyunduruğundaki demokrasicilik oyununun maskesini düşürmek için gerekli eylemi gösterdiği bu günlerde Dışişleri Bakanlığının bu açıklaması anlamlıdır. Açıklamada Amerikan üsleri (Ortak savunma kuruluşları» diye isimlendirilmekte, bunların bir kısmının daha Türkiye'ye devredilmesi için ilgililer arasındaki görüşmelerin devam ettiği belirtilerek şöyle denmektedir:

«Bu meyanda Samsun ve Trabzon'da bulunan maddi değeri yüksek tesislerinde Türk silâhlı kuvvetlerine tamamen devri kararlaştırılmıştır. Bu konuda yapılan çalışmalar ilerlemekte ve devir işlemlerinin kısa bir zamanda bitirilmesine gayret edilmektedir. Bilindiği gibi müşterek savunma tesisleri Türkiye'nin mülkiyetinde olup burada söz konusu devir, kullanmanın tamamen Türk Silâhlı Kuvvetleri tarafından deruhte edilmesine taalluk etmektedir.»

Memleketimizin bu gün kendisini en çok Amerikan emperyalizmine karşı savunması acil ve aktüel bir sorun olduğu halde açıklamada «ortak savunma kuruluşları» ından söz edilmesinin garipliği adı geçen müzakerelerin ciddiyetini yeteri kadar yansıtmaktadır.

Amerikan emperyalizmi, geri kalmış ülkelerde kurduğu sömürü mekanizmasını sürdürebilmesi için. Staretejik mevkilerde askeri üslere ihtiyacı vardır. Bizim gibi ülkelerin ise geri kalmışlıktan kurtulabilmesi için emperyalizmin sultasından, öncelikle onun askerî üslerinden arınmaya ihtiyacı vardır.

Yabancı firmaların başına «Türk» sözcüğünü yerleştirmek suretiyle yabancı sermayeye nasıl bir meşrutiyet kazandırılmak isteniyorsa, Amerikan üslerine karşı millici güçlerin tepkisini kırmak için de aynı madrabazlığın tekrarından kuşkulanmaktayız.

Üslerin mülkiyeti bize mi aittir? Güzel iş bununla bitmiyor.

Amerikalıları bu üslerden çıkarmak istiyor muyuz istemiyor muyuz? Dışişleri Bakanlığı Türk halk oyuna bunu açıklamalıdır.

Amerika ne istiyor? AP iktidarı ne istiyor? Türk halk oyu bunu öğrenmek ister.

AP iktidarı millî ordudan yanamıdır? Dışişleri Bakanlığı bunu açıklamalıdır.

Yoksa AP iktidarı Amerikan silahlı kuvvetleriyle ortaklaşa bir karma ordudan yanamıdır? Dışişleri Bakanlığı bunu açıklamalıdır.

Bu nitelikteki hareketlerin başında FKF nin kurucu üyesi bulunduğu DEV-GÜÇ'ün hareketleri gelmektedir. 1968'de olduğu gibi 1969'da da devrimci gençliğin amerikancı Menderes hükûmetine karşı direnişinin yıldönümünde yapılan güçlü miting içinde FKF yerini almıştır. DEV-GÜÇ'ün de desteklediği büyük öğretmen kuruluşu TÖS'ün hazırladığı büyük Öğretmenler Yürüyüşünde FKF üyeleri öğretmenleriyle omuz omuza gitmişler, devrimci şiarları onbinlerin bu hareketine mal etmişlerdir. Kemalist devrimlerin tavsiyesinin bugünkü noktasından güç alan emperyalizmin güdümündeki şeriatçı güçlerin Yargıtay Başkanı Imran Öktem'in cenaze töreninde çıkardıkları hadise üzerine yapılan Büyük Hâkimler Yürüyüşü'nde de FKF varlığını ortaya koymuştur. Bu yürüyüşte de devrimci şiarları, emperyalizme karşı mücadele bilincini kitleye kazandırma yolunda etkili olmak imkânları bulunmuş ve sonuna kadar kullanılmıştır. Nihayet Türkiye'de karşı devrimin perçinlenmesi, Kemalist devrimlerin yarı yolda kalması ve hatta bir ölçüde tasviyesinden, Türkiye'nin tekrardan emperyalizmin egemenliğine sokulmasından suçlu Bayar ve şürekasının affıyla ilgili tartışmalar sırasında, 19 mayıs 1969'da Tandoğan Meydanında yapılan devrimci miting, büyük ölçüde FKF'nin devrimci gücüne dayanmıştır. Bu vesileyle FKF, toplumumuzdaki bütün ileri hareketlerin ve birikimlerin mirasçısı ve asıl sahibi olduğunu bir daha ispatlamıştır. 19 Mayıs 1969 mitingi proleter sosyalist kadrolarla sol Kemalist devrimciler arasındaki devrimci bağları sıkılaştırmıştır.

Örgütümüzün durumu

Başta da belirttiğimiz gibi yönetimimiz, oportünizmin henüz etkin bulunduğu ve geçen kongre delegasyonlarında çoğunlukta olduğu şartlar içinde işbaşına gelmiş ve Türkiye'deki devrimci harekette oportünizmin belinin kesin olarak kırıldığı yakın zamanlara kadar o yönden gelen engellemelere maruz kalmıştır. Daha önce söylendiği gibi, burada sizlere hesap veren yönetici kadro içindeki oportünistler baştan itibaren faydalı olmak yerine işleri aksatmakla uğraşmışlar, çoğunlukla tecrübesiz devrimci yöneticileri zor durumlara düşürmek istemişlerdir. Bu koşullar içinde günden güne çığ gibi büyüyen devrimci gençlik hareketinin yükü az sayıda arkadaşımızın omuzlarına binmiştir. Bu şartlarla haziran ayından itibaren çöken polis takiplerinin, tevkiflerinin yarattığı dağınıklığı da eklemek gerekir. Bu durumda, yoğun eylemler dönemi olan dokuz aylık yönetim süremiz içinde örgütümüzün zaman zaman yönetim buhranlarına uğradığı görülmüştür. Birbiri arkası sıra gelen ve her biri büyük cesaret, çalışkanlık, uyanıklık gerektiren hareketler içinde örgütümüzü içine düşürüldüğü dağınıklıktan kurtarmak için gerekli teşebbüslere girişilmekte yetersiz kalındığı olmuştur. Ancak son aylar içinde devrimci arkadaşlarımız hapishanelerden çıktıktan sonra yönetim daha belirli ve etkin bir biçimde sağlanmıştır. Örgütümüzü sorumluluğunun gerektirdiği teşkilâtlanma düzeyine ulaştırmak ihtiyacından dolayı bu olağanüstü genel kurul toplantısına ihtiyaç duyulmuştur. Şimdiye kadar göğüs gerdiğimiz koşullardan daha ağır durumlarda dahi örgütsel bütünlüğümüzü koruyacak, yönetim sürekliliğini sağlayacak tedbirlerin alınması, bu olağanüstü kurultayın görevidir. Gene bu kurultay yönetici arkadaşların polis takibi altında dağıldığı durumlarda yapılmış ferdi ve sorumsuz davranışların, bu şartlarda kazanılmış disiplinsizlik ve başıbozukluk alışkanlıklarının giderilmesi için gerekli tedbirleri de alacaktır.

Örgütümüzü ilke etrafında kopmaz birlik içinde tam bir devrimciler topluluğu haline getirmek için yönetim dönemimizin olumlu ve olumsuz tecrübelerinden çıkarılan dersler çok kıymetlidir. Bu derslerin en önemlisi, bize, durum ne olursa olsun bütün devrimcilerin daima herşeyden birbirlerine karşı sorumlu olduklarının öğrenilmiş olmasıdır. Dünyadaki geçmiş ve şimdiki devrimci hareketlerden, yurdumuzdaki devrimci pratikten çıkan pratik ve teorik sonuçların en kısa zamanda değerlendirilmesi ve üyelerimize bunun sağladığı bilincin kazandırılması da burada seçilecek arkadaşlarımızın yapmaları gereken ilk devrimci ödevdir. Hareketlerimizin ihtiyacı olan geçmiş tecrübelerin değerlendirilmesi işini yeni yönetici arkadaşlarımızın yapacağından eminiz.

Türkiye İşçi Partisinin Seçim kampanyası ve Devrimciler

«TİP'ni örgüt olarak destekliyoruz» sloganımızın başarılı bir uygulaması da, salı günü İstanbul - Alibeyköy'de yapılan seçim toplantısında görüldü. Parti içindeki demokratik unsurların desteğini sağlayan proleter sosyalistlerin egemenliği altında yapılan bu kahve toplantısı, kalabalık bir işçi gurubu tarafından izlendi, geç saatlere kadar sürdü. Çoğunluğunu işçilerin teşkil ettiği bu toplantıda konuşmacılar tarafından, Amerikan emperyalizminin ve toprak ağalarının iktidarının halkımıza nasıl zulmettiği; buna karşı, işçilerin, köylülerin ve gençliğin nasıl mücadele ettiği anlatıldı. İktidarın gençlik üzerinde yürütmeye çalıştığı yıldırma kampanyası halka açıklandı. Konuşmalar sırasında sık sık «Bağımsız Türkiye», «İşçi - köylü el ele», «Kahrolsun Amerika» gibi sloganlar hep bir ağızdan söylendi. Bütün dinleyiciler büyük bir coşkuyla devrimci şiarımızı haykırdılar.

Konuşmalar sırasında hiç bir zaman popülizme, oy avcılığına başvurmadan, sade ve açık dille, halkımızın tek kurtuluş yolunun, Amerikan emperyalizmine, işbirlikçilerine ve toprak ağalarına karşı devrimci mücadele olduğu anlatılarak, oy endişelerini, oportünist politikalarına temel yapanlara karşı örnek bir davranış gösterildi. Dinleyicilerin, tavırları devrimci politikamızın halkımızın kurtuluşunu nasıl doğru tespit ettiğini, bu yüzden kitlelere nasıl anlaşılabilir olduğunu gösterdi.Şunu da gösterdi ki, oy avcılığı için yapılan ve ucuz bir popülizm şeklinde yürütülen kitleleri aldatma politikası iflâs etmiştir. Aslolan, siyasî gerçekleri ve halkın kurtuluş yolunu doğru tespittir. Bunu kitlelere maletmektir. «Biz komünist değiliz» şeklinde antikomünizm kampanyasına katılma, «Gerçek müslüman biziz» şeklinde din istismarı ve gerçek dışı vaatlerle yürütülen, halkı politika dışı bırakan, «işçiler suyun başına» sözüyle ifade edilen, işçilerin Meclise girmesiyle herşeyin hallolacağını söyleyerek, devrimci mücadeleyi reddeden popülist palavralarla halkı aldatma politikasının sahteliği bu toplantıda bir kere daha ortaya çıktı. İşçilerin «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Amerika», «Toplum polisine hayır», «NATO'ya hayır», «Gerçek demokrasi istiyoruz» sesleri, «Halka teori mi anlatacağız?» demogojisiyle yürütülen oy avcılığı kampanyasını yalanladı. Ve şu da anlaşıldı ki, ancak işçi ve köylülerin mücadelesinde en ön safta mücadele edenler onlara öncülük edebilir. Dört yılda bir oy toplamaya gelenler, halkın yürekten desteğini sağlayamazlar, kitlelerle bağ kuramazlar.

Nato tesislerinde Amerikalılarla Türk subaylarının çatışmaları anlatılırken işçilerin gösterdikleri tepki de «İşçi anti-kapitalist mücadele yapıyor, emperyalizmi anlamıyor» diyenleri, halkımızın millî bağımsızlık özlemini inkâr edenleri yalanladı. Toplantıya katılanların önemli bir kesiminin İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi okuru olması, gazetemizin siyasî bilinçlendirmedeki rolünü göstermiştir. Oportünist TİP yönetiminin dağıtımını engellemeye çalıştığı İŞÇİ - KÖYLÜ'nün kitlelerle bağ kurmada nasıl etkili bir silâh olduğu ve onun devrimci politikasının kitlelerce anlaşılırlığı bu toplantıda açıkça görülmüştür.

İŞÇİ - KÖYLÜ okurları oylarını TİP'ne vermektedirler. Ancak bu destek TİP yönetiminin oportünist politikasını onay mahiyetinde değil, Amerikan emperyalizmine ve toprak ağalarına karşı devrimci mücadele çizgisindedir.

Parti tabanındaki üyelerin soru ve tavırlarından anlaşılmaktaydı ki, İŞÇİ - KÖYLÜ TİP tabanının devrimci doğrultuda eğitiminde önemli rol oynamaktadır Bu sayede TİP tabanında, oportünist yönetime karşı tam ve bilinçli olmamakla birlikte, proleter sosyalistleri lehine bir muhalefet teşekkül etmektedir. Bu da İŞÇİ - KÖYLÜ'nün TİP içindeki ideolojik mücadelemizde önemli bir silâh olduğunu göstermiştir.

Öte yandan Türk Demir Döküm işçilerinin mücadelesi sırasında İŞÇİ - KÖYLÜ militanlarının çabaları unutulmamıştır. Ve TİP üyelerinin, oportünizm tarafından en şartlandırılmışları bile Alibeyköy'deki siyasî gelişmenin proleter devrimcilerin eseri olduğunu kabul etmektedirler.

Kısaca gerek İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi olsun, gerekse proleter devrimcilerin kitle hareketlerinde en ön safta yer almaları olsun, TİP tabanındaki namuslu unsurları saflarımıza çekmekte, oportünizmi tecrit etmektedir.

Devrimciler, Alibeyköyü'nde partinin seçim toplantısını düzenlemekle «TİP'i örgüt olarak destekliyoruz» sloganının doğruluğunu ispatlamışlardır. Bu çabalar proleter sosyalistlerin, parti içindeki diğer iyi niyetli unsurlarla sağlam bağlar kurmasını ve onların güvenini sağlamıştır. Toplantıda yapılan devrimci teorinin ışığındaki doğru konuşmalarla TİP tabanını belli ölçüde eğitmek, hiç değilse bağımsızlık ve demokrasi şiarlarımızın TİP tabanınca benimsenmesi mümkün olmaktadır.

Önemli bir husus ta, gerici parlamentarizmin olanaklarından bile yararlanılarak kitlelere politikamızı açıklamak için bir fırsat doğmasıdır. TİP içindeki devrimciler bu fırsatla halka hitabetme olanağı buldular, bu konudaki bilgi ve görgülerini geliştirdiler.

Propoganda konuşmaları sırasında devrimci şiarlarımız karşısında halkın gösterdiği olumlu tepki TİP tabanındaki üyelere, kitleler karşısında, oportünist şiarların yanlışlığını göstermiştir. Gerçekten Alibeyköy toplantısında, oportünist yönetimin şartlandırdığı birçok iyi niyetli partili, toplantı sonunda bizim sloganlarımızı kabullenmişler ve konuşmalarında kullanmışlardır.

TİP'ni örgüt olarak desteklememizin bir sonucu olarak Alibeyköy'deki TİP toplantısını düzenlememiz gerek parti içi ideolojik mücadelemizde, gerekse ora halkı üzerindeki propagandamız bakımından önemli faydalar sağlamıştır. Ancak, biz bu işi yaparken ideolojik bağımsızlığımızı korumaya hassasiyetle dikkat ettik. Aren oportünizminin «Sosyalistler iş başına» sloganıyla ifade ettiği, pratikte TİP' nin seçim çalışmalarına «Aybar oportünizminin kuyruğunda» katılmak şeklinde beliren ve onların, oportünist muhalefetlerinin sahteliğinden gelen tavra düşülmemiştir. Onların kitleleri aldatma politikasına alet olamayız. Yani sırf bu olanaktan yararlanmak için, oportünist yönetimle uzlaşmak, onların oportünist sloganlarıyla kitleleri şaşırtmak yolu seçilmemiştir. Toplantı boyunca daima «Kahrolsun Amerikan emperyalizmi», «Kahrolsun işbirlikçi patronlar», «Kahrolsun toprak ağaları ve tefeciler», «Yaşasın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye» sloganları haykırılmış, «Fabrika işçinin toprak köylünün», «Sosyalist Türkiye», «Kahrolsun patronlar» türünden gevezeliklere müsade edilmemiştir. Kısaca oportünist yönetime karşı ideolojik bağımsızlığımız korunmuştur.

Özetlersek, proleter devrimcileri gerek İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesiyle olsun, gerekse işçi ve köylü hareketlerindeki devrimci tutumlarıyla olsun TİP'nin tabanında gittikçe gelişen bir destek bulmuştur. Bu durum TİP içinde oportünist yönetime karşı, tam bir ideolojik açıklığa kavuşmamış, ancak devrimci doğrultuda ve demokrat bir muhalefet oluşturmaktadır. Bu muhalefetin baskısı, bizlere TİP'nin bazı seçim toplantılarının hakimiyetimiz altında geçmesi imkânını yaratmaktadır. Gerek Beykoz ilçesindeki ve gerekse Alibeyköy toplantıları «TİP'ni örgüt olarak destekliyoruz» sloganını doğrulamıştır. İdeolojik bağımsızlığımızı gözeterek ve aktif olarak TİP seçim kampanyasına katılmakta ta bu sloganın doğru anlaşılmış bir pratiğidir.

Memet Altun

Devrimciler Söke'de Millî Cephede!

(Baştarafı orta sayfada)

terketmişlerdir. Olay gecesi devrimci gençler CHP ilçe merkezini ziyaret etmişler ve Doğu Perinçek millî kurtuluş savaşımızın hedeflerini ve millî-demokratik güçbirliğini anlatan bir konuşma yapmıştır.

Ertesi gün AP'lilerin şikâyeti üzerine harekete geçen savcılık, devrimci gençler, işçi ve köylüler hakkında AP toplantısını engellemek ve yaptırmamak iddiasıyla dâva açmıştır. Bağımsız aday devrimci köylü Hüseyin Kaya ile devrimci gençlerden Gün Zileli, Mustafa Kuseyri, Doğu Perinçek, Zafer Kutlu, Hüseyin Çakırgöz, Ömer Beykoçan adındaki işçilerle, Reşat Boğaç adlı köylü ve İ.H.F. öğrencisi Ziya Gürel tutularak ifadeleri alınmış ve mahkemeye verilmişlerdir. Aranan CHP 1. adayı M. Çelik'in bulunamaması üzerine 10 devrimci hakkında açılan dâvada millî cephe sanık sandalyesinde de gerçekleşmiştir.

6 genç, 2 işçi ve 2 köylünün yargılanması sonucunda tevkiflerine gerek olmadığına ve mahkemenin 16 ekime bırakılmasına karar verilmiştir.

TİP'in Taksim mitingi oportünizmin ihanet belgesidir

(Baştarafı 6 ncı sayfada)

«Ne yapmak lâzım?» diye sordu, «Tüm EMEKÇİLERİN devlete ağırlığını koymadan önce, TİP'e ağırlığını koyması lâzım» diye cevap verdi. Dinleyicileri «TİP de birleşmeye» çağırarak konuşmasını bitirdi. Sendikacı Rıza Kuas'ın konuşması doğrularla eğrilerin bir çorbasından ibaretti.

«Emekçi dostlarım! 1872 de çalışma saatlerini azaltmak, fazla mesailerin karşılığını almak için, geceleyin kadın ve kız işçilerin çalıştırılmaması için, iş teminatı elde etmek için işçiler grev yaptı... 1923 de gene aynı hakları almak için DDY. da çalışan işçiler grev yaptı... Aradan 97-100 sene geçti. Bugün Türkiye'nin muhtelif yerlerinde aynı hakları almak için işçiler mücadele etmekteler. Yani 97 senedir Türk işçi sınıfı ekonomik hakları için mücadele etti. Bu gün de işçi sınıfı aynı mücadeleyi yapıyor.» Bu değerlendirme, işçi sınıfı mücadelesinin yalnız ekonomik yanını ele aldığı, demokratik yanını görmediği için ve bu mücadelenin zaman içinde kazandığı farklılıkları hesaba katmadığı, için eksik olmakla birlikte, genel hatlarıyla doğrudur. Bu değerlendirmesiyle, Rıza Kuas «Anti - Kapitalist mücadele» kavramını yozlaştıran, bu kavrama «sermayedarlara karşı mücadele» anlamı vererek, sermayedarlara karşı işçilerin iktisadî mücadelesine veya işçilerin demokratik haklar için verdiği mücadeleye «Anti - kapitalist yani sosyalist mücadele» damgasını vuran oportünistler» e (1) göre daha ilerdedir.

«1946 da bize yutturulmak istenen demokrasi sahtedir.» Bu da doğrudur ve çok partili düzene geçişi «demokrasi» diye, 1950 iktidar değişikliğini «halk devrimi» diye alkışlayan sözümona sosyalistlerin kulaklarını çınlatacak bir sözdür. Fakat «Demokrasiyi getiriyoruz diye patron partilerini yutturmak istediler» sözü yanlıştır. Yutturulan «patron partileri» değil, Türkiye'deki Anti - kemalist karşı devrimi perçinliyecek ve emperyalizmin egemenliğini genişletip sağlama alacak «işbirlikçi burjuvazi - feodal artıklar» ittifakının partileriydi. Türkiye'ye o yıllarda demokrasi diye sokulan «Filipin Tipi Demokrasi» idi. Filipin Tipi Demokrasi» lerde ise «millî burjuvazinin» bile partilerine yer yoktur. Bu bakımdan «patron partileri» deyimi yerinde değildir ve yanıltıcıdır. (Bakınız: Türk Solu... Sayı 99, Sayfa 3, Demokrasi Uğruna Mücadelemiz.)

«Batı'da çok partili demokrasi demek, bir tarafta ÇALIŞANLARIN politik partisi, öbür tarafta ÇALIŞTIRANLARIN politik partisi demektir» Bu cümle ancak şöyle söylenirse doğru olabilir. «Burjuva demokrasilerinde hem işçi sınıfının hem de burjuvazinin siyasî partileri vardır.» Rıza Kuas'ın cümlesi sınıf gerçeğini ve demokrasinin sınıfsal karakterini gözlerden saklamaktadır. «Batı'da» diyerek «Batıda» ki demokrasilerin burjuva niteliğini; yine «çalışanların» ve «çalıştıranların» demek suretiyle temel sınıfları; ve bunların kendine özgü partilerinin unutturmakta, ve böylelikle «ÇALIŞANLARIN partisi olan TİP'»in kuruluşunu Türkiye'de «demokrasi» nin başlangıcı olarak kabul etmeye çalışmaktadır. «Bizde, 1961 de Türkiye EMEKÇİ'sinin biricik siyasî partisi kurulana kadar, demokrasi sahte idi» diyerek «EMEKÇİ'lerin Partisi TİP» in kurulmasından sonra «demokrasi» nin «sahte» sıfatından kurtulduğunu söylemeye çalışmaktadır. (ÇALIŞANLAR ve EMEKÇİLER terimleri işçi sınıfından başka küçük burjuva unsurları da içermektedir. TİP'in yapısı için, bak... Türkiye İşçi Partisi Üyelerinin sınıf yapısı, Doğu Perinçek, Aydınlık, Sayı 3, Sayfa 205)

Rıza Kuas'ın «demokrasi» den ne anladığı da belli değildir. Bir taraftan işçilerin bugün hâlâ 97 yıl önceki mücadeleyi devam ettirdiklerini, Anayasanın 15. maddesine aykırı olarak akşam sabah bir hırsız gibi üstlerinin arandığını söylerken; öte yandan TİP'in varlığını «demokrasi» mizin delili saymaktadır. Bu bir çelişmedir. Ancak küçük burjuva dar görüşlerinin düşebileceği bir çelişme.

Kuas da öteki konuşmacılar gibi SOSYALİST PARTİ'yi «EMEKÇİLER'in, FUKARA HALK'ın partisi» olarak anlamakta ve kurtuluşu «emekçi halkımızın, kıratın kıçına mühür basıp kendisini PATRON PARTİLERİ'ne ipotek etmeyip» «HALKIN PARTİSİ olan TİP de» toplanmasında görmektedir.

Mitingin son konuşmasını Mehmet Ali Aybar yaptı. Aybar kürsüye gelirken dinleyilerden bir kısmı, «Bağımsız Türkiye» diye, bir kısmı da «Sosyalist Türkiye» diye bağırıyordu. Aybar dinleyicilere hitaben:

«Hemşehrilerim, işçi - emekçi kardeşlerim! Hiç şüphesiz Türkiye Sosyalist olacak. Hiç şüphesiz Amerika Türkiye'den atılacak! Fakat bunun için EMEKÇI HALKIMIZIN İKTİDARA GELMESİ şarttır. Başka hiç bir yol yoktur. EMEKÇI HALK İKTİDARA GELMEDİKÇE ne sosyalizm kurabilir, ne Amerika kovulabilir» diyordu. Görüldüğü gibi Aybar'a görede sosyalizmi EMEKÇİ HALK kuracaktır. Yine görüldüğü gibi Aybar'a göre de gerek Amerikan'ın kovulması, gerek sisyalizmin kurulması «EMEKÇİ HALKIN İKTİDARA GELMESİ» ön şartına bağlıdır. Bunun anlamı şudur: Henüz burjuva anlamda bile demokrasinin bulunmadığı Türkiye'de bir gün gelecek, «EMEKÇI HALKIN PARTİSİ TİP» sandıktan çıkacaktır, sonra da «BAĞIMSIZ ve SOSYALİST TÜRKİYE» yi kuracaktır. Aybar bunu ilerde daha açık söylüyor:

«TİP emekçilerin partisi, işçilerin, köylülerin, küçük esnafın, zanaatkârın, arkasız memurların partisidir. Bu partinin iktidara gelmesi bizlerin düşünmesine bağlıdır... Neden yüzyıllardan beri sömürülüyorsunuz? Suyun başında değilsinizde ondan... Suyun başına geçmek, **Büyük Millet Meclisi'nde emekçilerin çoğunlukta olması demektir.** Kurtuluş yolu, bunu bulduğumuz zaman açılacaktır.»

Aybarın Anayasa konusunda söyledikleri de şunlar:

«Biz anayasanın değiştirilmesine karşıyız. Çünkü bu anayasa emekçi halkımızdan yana bir siyasî belgedir. Bu anayasa düzeniyle kap-kaç düzenini sürdürmek mümkün değildir... Bu anayasa LİBERALİZM'e karşıdır. Ancak ve ancak Sosyalizme açıktır» Anayasanın bazı maddelerini okuyarak: «Şimdi soruyorum size, böyle bir anayasayla SERBEST TEŞEBBÜS yürütülebilir mi? O güzel teşebbüs ki sömürüye dayanır.»

Ve yine Aybar'dan bazı cümleler aktarmakla yetinelim:

«Biz iktidara geldiğimiz zaman vatandaş kendisini bir numaralı vatandaş hissedecek,» «İlk yapacağımız şey dış ticaretin, bankacılığın, sigortacılığın devletleştirilmesi olacaktır.» «İkinci yapacağımız iş toprak reformudur... Toprak reformuyla demokrasımiz köyde tabana oturacaktır.» (Dikkat edilsin, demokrasimiz yok demiyor Aybar. Toprak reformuyla, var olan «demokrasi» mizin köyde tabana oturacağını söylüyor) «İşçiler, ister özel ister devlete ait olsun, fabrikanın yönetimine, denetimine, yürütümüne katılacaklardır. (Dikkat edilsin, «Anayasayla bir arada yürütülemiyen serbest teşebbüs» Aybar'ın sosyalizminde var olabilecek.) «Yüksek okullarda öğrenciler, yönetime, yürütüme, denetime katılabilecekler.» «Yapacağımız bir başka iş vergi reformudur.»

«Kolay işlerden biri de genel af çıkarmaktır.» Evet, «Aybar Sosyalizmi» nin programı genel hatlarıyla böyle. Bu «sosyalizm» in bir özelliği de şu: «Merkezî plânlar mutlaka HALK'ımızın tasvibinden geçecektir.»

«Bağımsız Türkiye» «Sosyalist Türkiye» bağırışları arasında Aybar son sözlerini duyulmaya çalışıyordu: «Kardeşlerim, Sosyalist Türkiye, bağımsız Türkiye de olacaktır.... O zaman semlarımızda yalnız Türk bayrağı dalgalanacak.»

■

Dalgalanacak. Doğru. Ama o günlere saflarımızdan oportünizmi söküp attığımız ölçüde ulaşacağız. Proletaryanın çelik disiplinli örgütünü gerçekleştirdiğimiz ölçüde ulaşacağız. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı, bütün millici güçleri seferber ettiğimiz ölçüde ulaşacağız.

Bu miting, oportünizmin iflâs belgesi olarak, o günlere yürüdüğümüzün müjdecisidir. Bu mitingde proleter devrimcilerinin kazancı Millî - Demokratik mücadelemizin silâhı İŞÇİ KÖYLÜ gazetesinin 1300 okuyucunun eline ulaştırmak olmuştur. Ve bir de oportünizmi nmaskesini bir kere daha indirmek!

(1) : Devrimci TİP Haberleri, Sayı 1, Sayfa 3.

(2) : Devrimci TİP Haberleri, Sayı 1, Sayfa 7, Doğu Perinçek.

(3) : Aydınlık, sayı 6, sayfa 422.

(4) : Aydınlık, Sayı 11, Sayfa 338, TİPI örgüt olarak destekliyeceğiz, Mihri Belli

(5) : Devrimci TİP Haberleri, Sayı 1, Sayfa 3.

(6) : Aydınlık, Sayı 2, Sayfa 94 - 95.

(7) : Proletarya İhtilâli ve Dönek Kautsky, Sayfa 122, Marx'tan Zikreden Lenin.

(8) : Konuşmalardaki büyük harfler bana aittir.

(9) : Aydınlık, Sayı 8, Sayfa 92.

(10) : Aydınlık, Sayı 1, Sayfa 13.

(11) : Aydınlık, Sayı 6, Sayfa 420.

(12) : Türk Solu, Sayı 91, Bütün Silâhlarımızla Emperyalizmin en zayıf noktasına yüklenelim, Doğu Perinçek.

Herşey Oy için
Sonuç: Sömürücülerle işbirliği

Sosyalizm dâvasına baş koymuş nice fedakâr ve namuslu insanın büyük çabalarını bir mirasyedi rahatlığı ile harcıyan oportünist TİP yöneticileri partiyi içinden çıkılmaz bir bataklığa sürdüler. Adıyaman ilinin milletvekili adaylarının tespiti bunun tipik bir örneğidir. Adıyamanda liste başına merkez kontenjanından Sabri Tanrıverdi adında bir aşiret ağası getirilmiştir. Kimdir bu Sabri Tanrıverdi? Adıyaman İl Merkezinin batı ve kuzeybatısındaki tüm köyleri içine alan otuz bin kişiyi kapsıyan Hıdısor aşireti ağası. Aşiretin başında bulunan Ali Tanrıverdi 1965 e kadar CHP ye hizmet etmiş buna karşılık her devre il genel meclisine üye seçilmiştir. Ali Tanrıverdi, ihtiyarlayınca 1965 de kardeşi şimdiki TİP liste başı bulunan Sabri Tanrıverdi reisliği ele almıştır. Sabri Tanrıverdi ağabeyisi gibi genel meclise üyeliği ile yetinmemiş milletvekili olmak istemiştir. Fakat 1965 seçimlerinde CHP ile anlaşamıyan Sabri Tanrıverdi bağımsız adaylığını koymuş ve 11800 oy almıştır. 1965 de aldığı önemli oylara rağmen milletvekili olamıyan Sabri Tanrıverdi 1969 seçimlerinden önce muhtelif partilerle pazarlığa girişmiştir. 12000 oya sahip Sabri Tanrıverdi liste başı olmak istemektedir. MHP, GP pazarlığından sonra TİP il başkanlığına başvurmuştur. Bu olayı TİP il başkanı Ziya Önder bir arkadaşına yazdığı yazıda şöyle anlatıyor:

«Sabri ağanın adaylığı hiçbir şekilde iyi olmamıştır. Bunu hiçbir dil haklı gösteremez. Sosyalizmin zaferi sınıf mücadelesinin sonucudur. Bir şahıs kendi sınıfından kopar karşı olması lâzımgelen sınıfa iltihak eder. Bu mümkündür. Fakat bu arada birçok imtihanlar verir. Gerçekçiliğini ispatlar. Ondan sonra her türlü itimada lâyıktır. Biz Sabriyi şu anda bilmiyoruz. Ama önsezi, davranışlarının mantık süzgecinden çıkan sonucu odur ki kazandığı gün olmasa bile yakın bir gelecekte aramızda olmayacaktır. Hele TİP Mecliste bir farkla gurup kurma hakkını elde ederse ikinci gün Sabri'yi aranızda göremiyeceksiniz. Bu kritik günlerde üç oy fazla almak uğruna yapılacak iş değildi bu. Ama vebali bunu yapanların boynuna olacaktır.

Adıyaman ve Kâhta teşkilâtları toptan istifa etmiştir. Tekrar kurmak alfabeden başlamak hem de bundan sonra büyük bir zan ve şüphe altında kalarak teşkilâtı yeniden kurmak çok zor olacaktır. Sana hadiselerin gelişme şeklini de anlatayım.

Birgün Gaziantep'ten bana telefon edildi. Ve denildi ki; sizin orada bir Sabri Tanrıverdi varmış genel merkeze gidip demiş ki ben Adıyamandan adaylık koymak istedim. Fakat teşkilât beni reddetti, gerekçe olarak da ağalığımı ileri sürdü, ben ağa değilim. Ben sosyalizmi benimsemiş bir kimseyim. Alevilik sebebiyle 12 bin oyum var. Bu durum neden ibarettir?.

Ben de cevap verdim. Bize 6 ay evvel gelmiş, ve Listede birinci sırayı bana verirseniz partinize girerim gibi çok ham bir teklifte bulunmuştu. Bunu ben olgun karşıladım. Birinci sırayı almak için evvelâ sen partiye kaydol. Bizde partiye kayıtlı bütün üyeler önseçim seçmenidir. Madem ki sizi seven 12 bin kişi var bunun beşyüzünü de partiye kaydettir. Böylece yapılacak önseçimde birinci olursun dedim. Bu zat o zaman AP de kayıtlı idi, ve umuyordu ki AP kendisine desin ki gel ağa senin 12 bin reyin var sen bizim listede birincisin. Bu teklifi CHP den de bekliyordu. Benim teklifimi kabul ve tatbik ederse bu iki partiden bir teklif gelmez, onun için kaçtı. MP Genel Sekreteri S. Faruk Önder'den Adıyaman il ve ilçe teşkilâtlarına kurulus yetkisini de alıp yanında saklıyordu. Hülâsa mevcut partilerin hepsinden sıra ile birşeyler bekleyecek ama mutlaka aday olacaktı. GP ye de müracaat etmiş ve 35 bin lira seçim masrafı verilirse adaylık kabul edeceğini bildirmişti.

Bunu böylece anlattım. Telefondaki muhatabım peki Ziya bey dedi. Senin feragatini istiyorlar genel merkezden, sen ne dersin? Ben de benim bir iddiam yok ki feragat edeyim diye cevapladım. Telefonu kapattık.

Yazıhaneye döndüm. Sabri'nin yakını olan Abuzer ağa geldi yanıma ve başladı: Aybar'ın ve T. Ziya beyin selâmları var genel merkeze gittik Sabri'yi birinci aday gösterecekler ama senin feragatını istiyorlar dedi. (Dikkat buyurun feragat isteniyor, fikir değil) feragat edip etmeyeceğini de genel merkeze bildirmeni istiyorlar şeklinde konuştu. Bu bir kulis işi olduğuna göre bu hususta bir yazı getirilmesi elbette olamazdı. Ben de Antep'ten bana telefon eden o dosta feragat ettiğimi telefonla bildirdim. Çünkü başka yapılacak iş yoktur. Gelin çarşafını giymiş hazırlığını yapmış babası evine gitmek için kaynanadan izin istiyor. Kaynana izin verse de vermese de gitme hazırlığını yapmış bizim feragat edip etmeme de öyle.»

Ayrıca öğrendiğimize göre Ankaraya gidip Aybar'la anlaşan Sabri Tanrıverdi arkadan Sadun Aren'e gitmiş ve onunla da bir anlaşma yapmıştır. Sadun Aren kendisi ile görüştüğünü gizli tutmasını Sabri Tanrıverdiye sıkı sıkı öğütlemiştir. Sabri Tanrıverdi de Adıyaman'da Sadun Aren de beni destekliyor diye övünmeğe başlamıştır.

Bu konu, genel yönetim kurulunda da tartışma konusu olmuştur. Genel Başkan M. Ali Aybar biz oy partisiyiz, bu vatandaşın 12000 oyu varsa tabiî liste başı olacaktır demiştir. Fakat Adıyaman ilinin ve Kahta ilçesinin bütün üyeleri istifa etmiştir, teşkilât diye bir şey kalmamıştır. Bunun hiç önemi yoktur. M. Ali Aybar için, yeter ki oylar gelsin. Oportünizm varabileceği son kerteye kadar gelmiştir. TİP yöneticilerin sosyalizmi lekelemek ve vatandaşa nezdinde itibarını düşürmek için daha fazla ne yapabilirlerdi acaba? Bakınız Adıyaman'da çıkan tarafsız Çığır gazetesi neler yazıyor:

«Karşıyız ağaya, beye diyeceksiniz! Belki aşık Mahzuni'den değişler de söyleyeceksiniz. Aklınızca uyandırmak istediğiniz köylüyü uyutmaya çalışacaksınız, yalnız bir koltuk bir kaç rey için...

Siz, yalnız parti tüzük ve programına değil, bu partiye ümit bağlamış dar gelirlilere, emekçilere, işçilere, küçük esnafa ihanet ediyorsunuz...

Bir yandan ağaya, patrona, sömürücüye, geniş toprak sahiplerine lânet diye bağıracak, sonra dönüp toprak ağasına rey dileneceksiniz!

Bütün çabanız boşuna. Zira keliniz göründü artık!»

Çığır gazetesi bu konuya geniş yer vermiştir ve TİP üyelerinin istifa mektuplarını yayınlamıştır. Artık herkesin anlaması gereken şey şudur: TİP yöneticilerinin amacı ne bağımsızlıktır ne sosyalist Türkiyedir. Amaç her şey oy içindir. Tabiî ki bunun sonucu sömürücülerle işbirliği olacaktır.

İnti Peredo'nun Ho Şi Minh'in ölümü üzerine Kuzey Vietnama gönderdiği mektup

Vietnam Demokratik Cumhuriyeti Komünist partisi merkez komitesine;

Amerikan emperyalizmine karşı verilen savaşın alanı olan Bolivya'dan Millî kurtuluş ordusunun savaşçıları savaşlarını büyük devrimci lider Ho Şi Minh'in aziz hatırasına yöneltirler ve Vietnam halkına kalpten bağlanırlar.

Ho Şi Minh'ın ölümü dünyadaki bütün devrimcileri harekete geçirmiştir.

Ho Şi Minh ve kahraman Vietnam halkı Amerikan emperyalizmine karşı verilen savaşta ayrılmaz bir sembol haline gelmişlerdir.

Ho Şi Minh ve Vietnam bir ülkenin bağımsızlığını korumak için verdiği kavgada ölmeğe ve zafer kazanmağa hazır olduğu vakit - en güçlü emperyalist kuvvetler ve onun en vurucu güçleri olsa dahi - ülkenin kimse tarafından ele geçirilemiyeceği gerçeğini en güzel şekilde ispatlamıştır.

Ho Şi Minh çok çalışan, parlak bir politikacı ve gittikçe daha belirgin hale gelmekte olan millî kurtuluş yolunu açan, halkını örgütleyip onlara destek olup bu yolu güçlendiren bir askerî liderdi.

Binbaşı Ernesto Che Guevara tarafından Nancahuazu dağlarında Amerikan emperyalizmine karşı verilen savaşın ateşinde kurulan Millî Kurtuluş ordusu (ELN) bu acılı günümüzde «İki, üç, bir çok Vietnam» sloganını daha da hızlı bağırmaktadır. Çünkü Vietnamın kavgası tüm Lâtin Amerikadaki ezilen halkların kavgasıdır ve bu misal bütün halkların takip edeceği yolu göstermektedir.

Bu vakitsiz ölümle üzülen Vietnam halkının üzüntüsü tüm Bolivya ve sömürülen dünya halklarının üzüntüsüdür. Vietnam komünist partisinin acısı ELN'in de acısıdır.

Ho Şi Minh'e olan saygımız kelimelerle sınırlanamaz. Ona olan saygı ancak Binbaşımız Ernesto Che Guevara'nın işaret ettiği gerilla savaşının - Bolivya ve tüm Latin Amerika kurtulana kadar - sömürülen halklar tarafından sürdürülmesiyle ifade olunabilir.

YA ZAFER, YA DA ÖLÜM!

İnti Peredo

Ho Şi Minh'in vasiyeti

Her ne olursa olsun, nihaî zafere ulaşıncaya dek Amerikan saldırganlarına karşı savaşmakta kararlı olmalıyız. Amerikan emperyalistleri çekilmeye mecbur kalacaklardır. Anavatanımız yeniden birleştirilecektir. Kuzeydeki ve Güneydeki vatandaşlarımız aynı çatı altında tekrar birleşecektir.

Amerikan saldırganlığına karşı verdiğimiz yiğit mücadelede daha bir çok zorluklara ve fedakârlıklara katlanmak zorunda kalacağız, fakat nihâi zaferi kazanacağımızdan eminiz.

Bu mutlaktır.

■

Zafer günü geldiği zaman kahraman vatandaşlarımızı, kadrolarımızı ve savaşçılarımızı kutlamak, yaşlılarımızı, sevgili gençliğimizi ve çocuklarımızı görmeye gitmek için Kuzeyi ve Güneyi dolaşmak istiyorum.

Sonra, halkımız adına, sosyalist kampın kardeş ülkelerine ve bütün dünyadaki dost ülkelere gitmek ve onlara Amerikan saldırganlığına karşı verdiğimiz kahramanca savaşta bize gösterdikleri candan destek ve yardımlar için teşekkür etmek istiyorum.

Tong hanedanı döneminin ünlü Çin şairi Tu Fu şöyle diyordu «Her devirde, 70 yaşına ulaşanların sayısı pek azdır.» 79 yaşında olduğum bu yıl o «pek az» kimsenin arasında sayılırım... Zihnimin hâlâ berrak olmasına karşılık sağlık durumum geçen yıllara oranla zayıflamış durumda. Kişinin 70 yaşını sıhhat yaşla birlikte eskimeye başlar. Bu şaşılacak bir şey değil.

Fakat daha ne kadar devrime, vatana ve halka hizmete devam edebileceğimi kim bilebilir?

İşte bu nedenledir ki, bu dünyadan ayrılacağım ve yüce Karl Marx'a, Lenin'e ve diğer devrimci büyüklerimize kavuşacağım günü düşünerek bu satırları yazıyorum. Böylece, o gün geldiği zaman vatandaşlarımız, Partideki yoldaşlarımız ve dünyadaki arkadaşlarımız şaşırmış olmayacaklardır.

■

Önce Parti hakkında konuşacağım: Partimiz sımsıkı birliği ve kendisini bütünüyle işçi sınıfına, halka ve vatana adaması sayesinde, kuruluşundan bu yana birleşmeyi, örgütlenmeyi, halkımıza coşkun bir mücadelede önderlik etmeyi ve onu zaferden zafere koşturmayı başarmıştır.

Birlik, Partimizin ve halkımızın son derece kıymetli bir geleneğidir. Merkez Komitesindekilerden en aşağıdaki hücredekilere kadar bütün yoldaşlar Partimiz saflarındaki birlik ve beraberliği gözlerinin bebeği gibi korumalıdırlar.

Parti içinde geniş demokrasiye ulaşmak ve düzenli ve ciddî bir biçimde öz-eleştiri ve eleştiri yapmak Parti saflarında birlik ve beraberliği sağlamlaştırmak ve geliştirmek için en iyi yoldur. Bütün yoldaşlar arasında tam bir sevgi hüküm sürmelidir.

Bizim partimiz iktidarda olan bir Partidir. Her parti üyesi, her kadro devrimci ahlâkla aşılanmalı ve çalışkanlık, feragat, dürüstlük, doğruluk göstermeli, toplum dâvasına kendisini bütünüyle adamalı ve bireycilikten arınmış, örnek bir devrimci kişilik göstermelidir. Partimiz bütün saflığını korumalı, halkın hem lideri hem de en sadık bir hizmetkârı olma rolüne yaraşır şekilde hareket etmelidir.

Genç İşçiler Birliği üyeleri ve bir bütün olarak gençliğimiz en ön saflardaki görevlerde gönüllü olmak arzusunu duyan, güçlüklerden yılmayan, ilerleme için uğraşan kusursuz bir yaradılışa sahiptir. Parti onların devrimci ahlâklarının eğitilmesine özel bir itina göstermelidir ve onları sosyalist kuruluşun yarınki sahipleri olarak «sağlam» ve «yetenekli» yetiştirmelidir.

■

Gelecek devrimci kuşağı yetiştirmek ve eğitmek çok önemli ve gerekli bir görevdir.

Kırsal alanlardaki ve dağlık bölgelerdeki emekçi halkımız çağlar boyu meşakkatler, feodal ve sömürge zulmü ve sömürü altında ezildi. Bundan başka, uzun savaş yılları yaşadı.

Ancak, halkımız büyük kahramanlık, büyük cesaret ve şevk göstermiştir ve çalışkan bir halktır. Partiye kuruluşundan beri bağlılık duymuş ve ona her zaman sadık kalmıştır.

Parti amacı halkın hayat standardını durmadan yükseltmek olan ekonomik ve kültürel gelişme için iyi bir plân hazırlamakdır.

Amerikan saldırganlığına karşı direnme savaşımız uzayabilir. Vatandaşlarımız mallarını ve canları bakımından yeni fedakârlıklara katlanmak zorunda kalabilirler. Her ne olursa olsun nihaî zafere ulaşıncaya dek Amerikan saldırganlığına karşı savaşmakta kararlı olmalıyız.

Nehirlerimiz, dağlarımız, insanlarımız her zaman kalacak, Yankeeler yenilecek, yurdumuzu on kat daha güzel kuracağız.

Önümüzde hangi zorluklar ve meşakkatler olursa olsun, halkımız nihaî zaferi kazanacağından emindir. Amerikan emperyalistleri çekilmeye mecbur kalacaklardır. Anavatanımız yeniden birleştirilecektir. Kuzeydeki ve Güneydeki vatandaşlarımız aynı çatı altında tekrar birleşeceklerdir. Ülkemiz yiğitçe bir mücadele sonucunda iki büyük emperyalizmi —Fransa ve Amerikan— yenmiş ve milli kurtuluş savaşları hareketine değerli bir katkıda bulunmuş küçük bir millet olmanın parlak şerefine sahip olacaktır.

■

Dünya komünist hareketi hakkında: Bütün hayatımı devrim dâvasına adamış olarak, enternasyonal komünist ve işçi hareketinin gelişmesini görmekten ne kadar büyük gurur duyuyorsam, kardeş partileri bölen ihtilâflardan da o kadar derin üzüntü duyuyorum!

Partimizin kardeş partiler arasında birliğin Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temeli üzerinde, duygu ve mantık icaplarına uygun olarak tekrar kurulmasına etkili bir şekilde yardım etmek için elinden gelen her türlü gayreti göstereceğini dilerim.

Eminim ki, kardeş partiler ve ülkeler tekrar birleşecektir.

■

Kişisel meseleler hakkında: Bütün hayatım boyunca bütün yüreğimle ve gücümle vatana, devrime ve halka hizmet ettim. Şu zamanda bu dünyadan ayrılmak zorunda kalırsam yaptığımdan dolayı pişmanlık duyacağımhiç bir şey yoktur. Sadece daha uzun ve daha fazla hizmet edemediğime esef ediyorum.

Ölümümden sonra, halkın vaktinin ve parasının sarfedilmesine yol açmaması için büyük bir cenaze töreni yapılmasına engel olunmalıdır.

■

Son olarak, tüm halka, bütün Partiye, bütün orduya, yeğenlerime, gençliğe ve çocuklara sonsuz sevgi ve muhabbetimi bırakıyorum.

Kardeşçe selâmlarımı da dünyadaki yoldaşlara, arkadaşlara, gençliğe ve çocuklara iletirim.

En son dileğim odur ki, Partimiz ve halkımız mücadelede sımsıkı bir birlik içinde, barışçı, birleşmiş, bağımsız, demokratik ve varlıklı bir Vietnam kursun ve dünya devrimine değerli bir katkıda bulunsun.

Hanoi, 10 mayıs 1969 HO CHİ MİNH

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği : Ahmet Say * Dizgi : Yüksel Baskı : Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı : GA-ME-DA * Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa Uçak : 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlân San.: 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli indirimlidir.